
THE LIBRARY OF CONGRESS

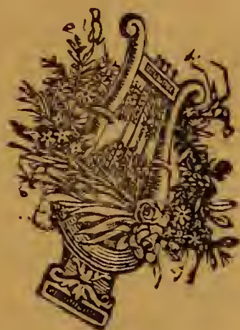
Η

ΚΑΛΥΒΗ.

ΑΣΜΑΤΑ ΤΡΙΑ

ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΔΙΑΝΟΥ ΡΩΜΑ.

Morte tu mi darai fama
e riposo.
FOSCOLO.

Θέλεις μοὶ δώσει ὦ θάνατε
καὶ ἀνάπαυσιν καὶ φήμην.

ΒΡΑΙΛΑ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ἡ „ΕΝΩΣΙΣ.“

1865.

Η

ΚΑΛΥΒΗ,

ΑΣΜΑΤΑ ΤΡΙΑ

ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΔΙΑΝΟΥ ΡΩΜΑ.

Morte tu mi darai fama
e riposo.
FOSCOLO.

Θέλεις μοὶ δώσει ὦ θάνατε
καὶ ἀνάπαυσιν καὶ φήμην.

ΒΡΑΙΛΑ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ἡ „ΕΝΩΣΙΣ.“

1865.

ΤΩ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩ.

Τὸ ποίημα τοῦτο τὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου φάσεις ἐξεικονίζει. Πᾶσαι δὲ αἱ ἐθνικαὶ ἐλπίδες καὶ ἰδέαι εὐχαί τε καὶ πόθοι, τῷ πρωταγωνιστῇ τοῦ ποιήματος Ἕλληνι ὄντι ἐνσαρκοῦνται, δι' ὃ καὶ ὡς ἐθνικὸν μᾶλλον ἢ ὡς ἐμὸν ἔργον τῷ Πανελληνίῳ ἀφιερῶ.

Ἡ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἕνωσις εἰς κράτος ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον ὁ προορισμὸς ἡμῶν· ἡ τῆς Ἑπτανήσου σημειοῖ τὴν ἔναρξιν τούτου. Εἴθε ὁ Ὕψιστος ὁ μηδέποτε κατὰ τὰς τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν ὥρας τὴν Ἑλλάδα ἐγκαταλείψας, ἐμπνεύσει ἡμῖν, ἰδίως δὲ τῇ μεγαθύμῳ Ἑλληνικῇ Νεολαίᾳ, ἐν ᾗ αἱ ζωηρότεραι τῆς Πατρίδος ἐλπίδες ἐναποτίθενται, τὴν σύμπνοιαν, τὴν ἀγάπην, τὴν αὐταπάρνησιν, δι' ὧν ἡ βούλησις τῆς θείας προνοίας τὸ ταχύτερον ἐκπληρωθήσεται.

Γ. ΚΑΝΔΙΑΝΟΣ ΡΩΜΑΣ.

Η

ΚΑΛΥΒΗ.

ΑΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΑΤΡΙΣ.

1

Ὦ Καλύβη, ὦ μικροτάτη
Παλαιά μου διαμονὴ,
Ὦ τῆς πρώτης μου ἡλικίας
Οἰκουμένη μυστικὴ,

2

Τῶν πτωχῶν μου προπατόρων
Καταφύγιον ταπεινὸν,
Ὦ τῆς μοίρας μου εἰς τὰς φάσεις
Πόσον ἐπιθυμητὸν,

3

Εἰς τὴν ἥρεμόν σου σκέπην
Μ' ἦλθ' ὁ πρῶτος στοχασμὸς,
Εἰς τὰ σπλάγχνα μου ἐκεῖ μέσα
Πρωτοελάλησε παλμός.

4

Ἄχ δὲν ἔπρεπε τὴν τύχην
Τὴν σκληράν μου ν' ἀκροασθῶ,
Καὶ ποτὲ δι' αἰτίαν καμμίαν
'Απὸ σὲ νὰ χωρισθῶ!

5

Ὅταν ἡ ἀπουσία καὶ ὁ χρόνος
Μᾶς σκιάζουν τὸ παρὸν,
Τότε μόνον ἐννοοῦμεν
Ποῖον ἐχαίρωμεν καλόν.

6

Τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου τούτου
'Εδοκίμασα πικρῶς
Κατὰ πάντα, ἀφοῦ νὰ φύγω
'Ηναγκάσθην βιαστικῶς

7

'Απὸ σὲ ὅπου εὐτυχία
Μὲ διεφύλαττ' εὐνοϊκὴ,
Ὡς ἡ μήτηρ ποῦ εἰς τὸ τέκνον
Τρυφερῶς ἐπαγρυπνεῖ,

8

Ὅπου, ἡ τύχη μου ἐτηροῦσεν
'Αμετάβλητον μορφὴν,
Κ' ἐπρομήνυε πᾶσα ἑσπέρα
Εὐτυχῆ καὶ τὴν αὐγὴν,

9

Όπου, τί σημαίνει ήγνόουν
Τῶν παθῶν ὁ ἐρεθισμὸς,
Τί σημαίνουν ἡ κακία,
Ἡ ἐπιβουλὴ, ὁ διωγμὸς,

10

Διότι ἕως σὲ δὲν εἰσεχώρουν
Ὑποψίαι καὶ πειρασμοὶ,
Καὶ δὲν ἔφθανε τοῦ κόσμου
Ἕως ἐκεῖ ποτὲ ἡ βοή.

11

Εἶχον τὴν μικρὰν ἀγέλην
Καὶ τὸν κῆπον, ἀρκετὸν
Οἶνον ἡ ἄμπελος καὶ ἀρκούντως
Ὁ ἀγρὸς μ' ἔδιδε καρπόν.

12

Τὸ μονῆρές μου τραπέζι
Μοὶ ἐχορήγει ὀρεκτικὸν
Καί τοι ὀλίγιστον ἐπάνω
Τὸ ἡμερούσιον φαγητόν,

13

Πλὴν ἡ αὐτάρκεια ἐκεῖ ἐπαγρύπνει
Εἰς τὰ πάντα μου, καθὼς
Ἦτο ἡ ἀσφάλεια 'στὸ πλευρόν μου
Ὡσὰν πύργος ἰσχυρὸς,

14

Διότι μ' ἔλειπον τὰ πλούτη
Νὰ τὰ ὀσφραίνεται ἡ κλοπή,
Διότι μ' ἦτον ἡ πτωχεία
Φίλη καὶ ἐπικουρική,

15

Κ' ἔτρεχεν ὁ βίος μου ὡς ῥύαξ
Ποῦ εἰς λιβάδια χαμηλά,
Ἀνεμπόδιστος κυλίει
Νερὰ κρύα καὶ καθαρά,

16

Ἀγνοῶν εἰς τὴν ῥοήν του
Τῶν στοιχείων τὰς προσβολάς,
Ποῦ τὰ πάντα συνταράττουν
Καὶ κτυποῦν τὰς κορυφάς.

17

Μοὶ διέκοπτον τὸν ὕπνον
Κελαδήματα πτηνῶν,
Προσκαλοῦντα τὴν ἡμέραν
Μὲ τερπνότατον ῥυθμόν,

18

Καὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον ἐκβαίνων
Ἐνῷ εἰσέτι βαθμηδὸν,
Γλυκοεσβύνοντο οἱ ἀστέρες
Ἐστοῦ Οὐρανοῦ τὸ γαληνόν,

19

῞Οταν ἤρχετο νὰ πίπτῃ
Ἡ πρώτη ἄχνα ἡ αὐγερινὴ
Τὴν λεπτὴν ἀνέπνεον αὔραν
Ποῦ φυσᾷ θωπευτική,

20

Μὲ τὰ ἀρώματα ποῦ ἐκχέει
Πανταχόθεν ἡ πεδιάς,
Καὶ διεγείρει εἰς τὴν ψυχήν μας
Μυστηριώδεις ἡδονάς.

21

Ἐκαθήμην διὰ νὰ βλέπω
Τῆς αὐγῆς τὸ διαφανὲς
Νὰ λευκαίνῃ τὸν αἰθέρα
Εἰς τὸ πρῶτον λυκαυγές,

22

Τὴν ἀνατολὴν ἐπίσης
Νὰ διαλάμπῃ ῥοδοειδής,
Καὶ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων
Νὰ χρυσόνῃ ἡ πρώτη ἀκτίς,

23

Καὶ ἀπ' ὀλίγον εἰς ὀλίγον
Νὰ προβαίνῃ θαυμαστὸς
Ὁ φωστὴρ τοῦ κόσμου ὁ Ἥλιος
Ὡς Ἀρχάγγελος φαεινός.

24

Τὴν τοσαύτην παρουσίαν
Ὁ Οὐρανὸς ν' ἀντανακλᾷ,
Κ' ἡ οἰκουμένη ἐγειρομένη
Τὸ νέον φῶς νὰ χαιρετᾷ.

25

Αἱ ἀκτῖνές του τὸ σκότος
Ἔμπροσθέν των ν' ἀπωθοῦν,
Καὶ ὡσὰν χύμαῤῥοι τὸν κόσμον
Πανταχοῦ νὰ πλημμυροῦν,

26

Καὶ τὰ χόρτα καὶ τὰ ἄνθη,
Ἡδοναὶ τῆς ἐξοχῆς,
Εἰς τὰ δάκρυα βουτιγμένα
Τῆς νεογεννήτου αὐγῆς,

27

Νὰ μιλτόνουν τὰ λιβάδια
Ποικιλόχροα θαλερὰ
Καὶ ἐναλλὰξ νὰ σπινθηρίζουν
Ὡς ἀδάμαντες στιλπνά.

28

Ἀνυψοῦται ἐκεῖ πλησίον
Μικροῦ λόφου κορυφὴ
Φυσικῶς περιφραγμένη
Μὲ μυρσίνην ἀειθαλῆ,

29

Καὶ μὲ δένδρα κοσμημένη
Μεγαλόκορμα γηραιὰ,
Ποῦ τὸ ἓν ἔχον μὲ τ' ἄλλο
Συμπλεγμένα καὶ πυκνὰ

30

Κλαδία, φύλλα, προφυλάττουν
Ἀπὸ ἥλιον καὶ βροχὴν,
Δίδοντα ἄσυλον καὶ σκέπην
Ἡσυχίαν καὶ ἀναψυχήν.

31

Ἐκεῖ μένων ὅτε ὁ Ἥλιος
Ἐστὸν αἰθέρα φλογερὸς
Προεχώρει, περὶ ὅλων
Ἐσκεπτόμην ἀκριβῶς·

32

Ἐθεώρουν πᾶν τὸ ὑπάρχον
Καὶ τὸ πλέον μηδαμινόν·
Λίθοι, δένδρα, ἔντομα, κόνις
Καὶ πᾶν ἄτομον λεπτὸν,

33

Καὶ μὲ αὐτὰ, ὄρη πεδιάδες
Ἄνθρωποι, θηρία, πτηνὰ,
Γῆ, οὐρανὸς, καὶ ἄπειρον, ἔργα
Μυστηριώδη, ἐκπληκτικὰ,

34

Νὰ γνωρίζω ὅλα μὲ ὡδήγουν
Τῆς ὑπάρξεως τὸν Ποιητὴν,
Εἰς τὰ πάντα νὰ θαυμάζω
Τὴν αἰώνιόν του βουλὴν,

35

Καὶ νὰ ἑνόνω τὰς εὐχάς μου
Μὲ τῆς κτίσεως τὰς εὐχὰς,
Ποῦ ἀδιακόπως τὸν κηρύττει
Καὶ μ' ἐνθέρμους προσευχὰς,

36

Μὲ ἀθανάτους ἁρμονίας
Εὐσεβῶς τὸν εὐλογεῖ,
Καὶ τὴν παντοδυναμίαν
Πανταχοῦ δοξολογεῖ.

37

Οὕτω ἡ ἀδύνατος φωνή μου
'Ως τῆς χήρας ὁ ὀβολὸς,
'Ομοῦ ἀνέβαινε 'στὸν πλάστην
Μὲ τοὺς ὕμνους τοῦ παντός.

38

'Εκεῖ ἀπέκτησα ὅ,τι ἠξεύρω
Ὅ,τι αἰσθάνομαι ὢ πτωχὴ,
Ὦ μικρά μου κατοικία
Προσφιλής μου διαμονὴ,

39

Ἐκεῖ ἐγνώρισα τὸν κόσμον
Ἐτὰ βιβλία τῶν κλασικῶν,
Μ' ὅλον ποῦ ἤμην μακρυσμένος
Ἀπὸ κάθε κοσμικόν.

40

Ἤρχισα μὲ τὸν ἀΐδιον
Μὲ τὸν μέγιστον τυφλὸν,
Ποῦ ἀλυσσόδεσε καὶ σύρει
Νικημένον τὸν καιρὸν,

41

Καὶ ἐξαισίως ὑπερεπήδησεν
Αἰῶνας, ἔθνη, συγγραφεῖς,
Μένων κατὰ πάντα πρῶτος
Ἀπροσέγγιστος ποιητής.

42

Τοῦ Πινδάρου, τῆς Κορίννης
Μ' ἐνθουσίαζον αἱ ᾠδαὶ,
Καὶ τῶν τραγικῶν αἱ εἰκόνες
Τόσον συγκινητικαί.

43

Ὁ Ἀνακρέων ὁ γέρων Τήϊος
Τῶν χαρίτων ὁ ἐραστὴς,
Καὶ Θεόκριτος, Βίων, Μόσχος,
Ἀοιδοὶ τῆς Βουκολικῆς,

44

Ἔχυνον εἰς τὴν ψυχήν μου
Ἄρωμα γλυκὺ καὶ ἁβρὸν,
Τῆς Σαπφοῦς μ' ἔδιδ' ἡ λύρα
Τ' οὐρανοῦ τὸ ἰδανικόν.

45

Τὸ ἐντελὲς ἂν μοὶ παρέσχε
Τῶν τεχνῶν ἡ καλλονὴ,
Πῶς μοὶ ἐξέτεινον τὰς γνώσεις
Ἐπιστήμονες, σοφοί!

46

Παρὰ Πλάτωνι, ὁ Σωκράτης
Τῆς σοφίας ὁ μορφωτὴς,
Τὴν ἐνσάρκωσιν παρίστα
Ἐν ἑαυτῷ τῆς ἀρετῆς,

47

Ὁ διδάκτωρ ὁ τοιοῦτος
Τόσων μεγαλοφυῶν,
Τῶν πληρούντων τοὺς αἰῶνας
Τῆς σοφίας μὲ τὸν καρπόν.

48

Μ' ὕψωνεν ὁ Σταγειρίτης
Ὁ Δικτάτωρ τοῦ νοὸς,
Κι' ὁ ἡγεμὼν τῆς εὐγλωττίας
Ὁ λαοσύρτης ὁ κλειτὸς,

49

Μ' ἔσυρεν ἐκεῖ ὅπου φίλους
Ὁμοῦ ἐξέπληττε καὶ ἐχθροὺς,
Καὶ τὸν ἔβλεπα τοῦ λόγου
Ῥίπτοντα τοὺς κεραυνοὺς.

50

Κατὰ τῆς ξενοκρατείας
Εἰς τὸ βῆμα τῆς πνυκὸς,
Ὅπου ἄφωνος, προσέχων
Ἠκροάζετο λαός.

51

Ἡ ἱστορία τῆς τυραννίας
Μάστιξ ἄφθαρτος ἱερὰ,
Τῶν λαῶν ἀδικουμένων
Ἐκδικήτρια τρομερὰ,

52

Τὰς ἀνιλεεῖς σελίδας
Μοὶ παρεῖχεν ἀνοικτὰς,
Τῶν ἐθνῶν ἐκεῖ ἐθεώρουν
Μεγαλεῖα καὶ ἀνατροπάς.

53

Εἶδα ὁποίαν ἔχω πατρίδα
Ποίους προγόνους ἐκλεκτοὺς,
Τοὺς γονεῖς τῆς ἐντελείας,
Τῆς ἐμπνεύσεως τοὺς υἱούς.

54

Ὦ πατρίς μου, ὦ Ἑλλὰς, σὺ πρῶτος
Τῆς ζωῆς μου στεναγμὸς,
Σκοπὸς τῶν προσπαθειῶν μου,
Πανίερός μου λογισμός!

55

Σὺ πρωτέσπειρας τὰς τέχνας
Εἰς τὸν κόσμον ὀρφανὸν,
Σὺ τῷ ἔδωκας τοὺς νόμους
Σὺ σοφίαν, πολιτισμὸν,

56

Κι' ὅλον τὸ καλὸν ἐξῆλθε
Καὶ διεδόθη πανταχοῦ
Ἐκ τοῦ τώρα ἠμελημένου
Τοῦ ὑβρισμένου σου λαοῦ,

57

Ποῦ ποτὲ δὲν ἐξετράπη
Τῆς ἀρχαίας καταγωγῆς,
Ἄν καὶ ὑπέκειτο εἰς δουλείαν
Ἀνυπόφορον, καὶ οὐδεὶς

58

Εἰς τρεῖς ἥμισυ αἰῶνας
Φωνὴν ὕψωσ' ἀνδρικὴν,
Κατὰ τῶν βασανιζόντων
Μίαν φυλὴν χριστιανικὴν,

59

Κ' ἡ Εὐρώπη ἔνθερμος τόσον
Ὑπὲρ τῶν Ἀφρικανῶν,
Μὲ γενναίαν βλέπουσα ἀπάθειαν
Τὴν δουλείαν τῶν Χριστιανῶν,

60

Διακηρύττουσα ἀναγκαίους
Διὰ σκοποὺς ἐμπορικοὺς,
Ἀναισχύντως καὶ ἀχαρίστως
Τοὺς ἀγρίους Ὀθωμανοὺς,

61

Τὸν Μισόχριστον εὐφήμει
Ὁποῦ ἐπάτει τὸν σταυρὸν,
Καὶ τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος
Τοῦ Μωάμεθ 'στὸν ζυγόν.

62

Εἰς περίπτωσιν μίαν μόνην
Συνεκίνησας πολλῶν
Τὴν συμπάθειαν, ὅτε ἠνοίχθη
Τῆς ἐλευθερίας ὁ ἀγὼν,

63

Ὅταν ἤναπταν τὸ Αἰγαῖον
Οἱ τοσοῦτοί σου ἐμπρησμοὶ,
Κ' ἤκουες Ἀσίας κ' Εὐρώπης
Πᾶσαν ὄχθην ν' ἀντηχῇ

64

Τὴν φωνήν σου ἐπαπειλοῦσαν
Τῶν ἀπίστων τὴν φθορὰν
Καὶ τῶν Τουρκικῶν τρικρότων
Τὴν τοσαύτην πυρκαϊὰν,

65

Ὅταν ἔπιπτον τὰ φρούρια
Σ' ἕνα μόνον σου ὁρισμὸν,
Καὶ πολεμιστὰς ἐγέννα
Τὸ ἔδαφός σου σωρηδὸν,

66

Κ' ἔλαβες εὐθὺς ἐνδόξους
Συγγραφεῖς εὐνοϊκοὺς,
Συμβουλὰς, χρυσὸν καὶ ὅπλα
Καὶ μαχίμους συμβοηθούς.

67

Ἔδειξεν ἡ Εὐρώπη τότε
Συμπαθείας 'στὰ Ἑλληνικὰ,
Καὶ τὸ Νεόκαστρον ὑψώθη
Διηνεκοῦς τρόμου πυρά.

68

Πῶς διὰ μιᾶς οὕτως ἐσβέσθη
Ὁ σπινθὴρ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ,
Καὶ ὅλαι ἐπέρασαν ὡς λάμψεις
Αἱ στιγμαὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ!

69

Τὰς κατέσπρωξεν ἐκθύμως
Μία διπλωματία ψυχρὰ,
Ἡ ἐπιβάλλουσα εἰς τὸν κόσμον
Ὅσα ὑπάρχουσι δεσμὰ,

70

Κ' ἕως τέλους δὲν σὲ ἀφῆκε
Νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν εὐχὴν,
Σὲ περιέπλεξεν ἐντέχνως
Εἰς ἀθλίαν πολιτικήν.

71

Μόνον μία γωνία σοὶ ἐδόθη
Ἀφ' ὅ,τι εἶχες· τὴν καλοῦν
Ἤδη οἱ κραταιοὶ Βασίλειον,
Καὶ αὐτὸ εἰσέτι τὸ φθονοῦν.

72

Ἐὰν καμμίαν πάλιν ἡμέραν
Ἱερὰ σάλπιγξ ἀκουσθῇ,
Καὶ βροντήσουν 'στὸ ἔδαφός σου
Τοῦ πολέμου οἱ κεραυνοὶ,

73

Ἐνθυμήσου ὅτι ὁ Ἕλλην
«Πόσοι ἐχθροὶ» δὲν θὰ ἐρωτᾷ,
Ἐνῷ τρόπαια καὶ θριάμβους
Εἰς πᾶν βῆμά σου ἀπαντᾷ.

74

Ἐνθυμήσου ὅτι εἰς ἔθνος
Ποῦ δικαιώματα ἀπαιτεῖ,
Δὲν ἁρμόζει εἰς ὅπλα ξένα
Οὐδαμῶς νὰ βασισθῇ.

75

Ξένον ὅπλον εἶναι ξένων
Συμφερόντων ὁδηγός·
Μὲ τὴν μάχην τοῦ Νεοκάστρου
Ἦλθε καὶ ὁ περιορισμός,

76

Ἕπεται χαμαικυρτοῦσα
'Στὰ ξένα ὅπλα ἡ ὑποταγή,
Τὰς ἐλπίδας σου ἔχε μόνον
'Στὸ ἰδικόν σου τὸ σπαθί.

77

Οἱ Ἑλληνόπαιδες οἱ μόνοι
Ἔχουν χρέος ν' ἀγωνισθοῦν,
Ἢ ὅλοι ὀφείλουν ν' ἀποθάνουν
Ἢ ὅλοι νὰ ἐλευθερωθοῦν.

78

Καὶ ὅταν 'στὴν φωνὴν ποῦ δώσῃς
'Αντηχήσῃ ἡ 'Ανατολὴ
Ποῦ τὰ σκορπισμένα τέκνα
'Στὸν ἀγῶνα προσκαλεῖ,

79

Θέλουν ένωμένα όρμήσει
Κατὰ τῶν Ἀγαρινῶν
Ἵνα ὑποστηρίξουν ὅλα
Τὴν πατρίδα, τὸν σταυρόν.

80

Ἂν αὐτὰ μία γλῶσσα ἑνώνῃ,
Ἂν θρησκεία, καταγωγὴ,
Τὰ αὐτὰ σίδηρα ἂν τοῖς δίδῃ
Τυραννία βαρβαρικὴ,

81

Κ' εἰς ἓν τέρμα τείνουν ὅλα,
Κ' ἐναντίον των ἂς ταχθοῦν
Οἱ δεσπόται τῆς ἡμέρας
Μὲ ὅσους τρόπους δυνηθοῦν,

82

Ὕπουλοι νὰ καταπνίξουν
Τὴν ἰδέαν τὴν ἐθνικὴν,
Τὴν φλογίζουσαν ἀόκνως
Ὅλην τὴν Ἀνατολὴν,

83

Τὴν ἰδέαν ὁποῦ οὔτε φθάνουν
Νὰ ἐξαλείψουν οἱ καιροὶ,
Οὔτε κοσμικαὶ δυνάμεις
Οὔτε ἰσχὺς σατανική!

84

Αὐτὴ ἐνίκησεν αἰῶνας
Εἰς τὸ μέσον εἰσβολῶν
Μυριάδων, εἰς τὸ μέσον
Ἀνηκούστων λεηλασιῶν,

85

Εἰς σφαγῶν ἀκαταπαύστων
Εἰς αἱμάτων ποταμῶν,
Ὥστε ἐλεύκαινον τὰ ὀστᾶ μας
Τὰ ἐδάφη τῶν ἀγρῶν,

86

Εἰς ἀνασιουργιῶν τοσούτων
Ποῦ διστάζει ἀδυνατεῖ
Πλέον κονδύλι νὰ τὰς γράψῃ
Στόμα πλέον νὰ τὰς λαλῇ.

87

Οἱ μισόχρηστοι οὗτοι ἀπήτουν
Πληρωμὴν ἵνα τηρῇ
Ἕκαστος τὴν κεφαλήν του
Εἰς τοὺς ὤμους ἀβλαβῆ,

88

Καὶ γυναῖκάς μας καὶ τέκνα
Οἱ ἄθλιοι ἠτίμουν καὶ ἀτιμοῦν,
Θέτοντες γονεῖς, συζύγους
Δεσμευμένους νὰ θεωροῦν

89

Τὰ θεάματα ἐν τῷ μέσῳ
Χλευασμῶν καὶ ἀφανισμῶν
Πόλεων ἐρημωμένων
Ἐμπρησμένων οἰκιῶν,

90

Βεβηλόνοντες Ναούς μας
Σφάζοντες τοὺς Ἱερεῖς
Ἐτὴν ἁγίαν μας λειτουργίαν
Καὶ διαχέοντες καταγῆς

91

Δισκοπότηρα, ἀρτοφόρια
Ἱεροσύλως, ἀσεβῶς,
Τὴν στιγμὴν ποῦ εἰς τὴν θυσίαν
Παρουσιάζετο ὁ Θεός!!!!

92

Ἰδοὺ Εὐρώπη ὁποῦ καλεῖσαι
Εὐγενὴς θρησκευτική,
Ποίους βαρβάρους προστατεύεις
Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀνταμοιβή,

93

Ποῦ εἰς τοὺς ἀπογόνους δίδεις
Τώρα ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν,
Οἱ ὁποῖοι σ' ἔδωσαν πολλάκις
Φῶτα κ' ἐξευγενισμόν,

94

Κ' ἔφθασαν κάποια σου τέκνα
Διὰ νὰ μὴν εὐγνωμονοῦν,
Ὡς καὶ τὴν καταγωγήν μας
Γελοιωδῶς ν' ἀμφισβητοῦν.

95

Αἶσχος 'στὴν πολιτικήν σου
Ποῦ μᾶς θέλει εἰς τὸν ζυγὸν,
Καί εἰς τοὺς κραταιούς σου μέχρι
Τῶν ὑστάτων γενεῶν.

96

Λέγει ὁ μὲν νὰ μὴν ἀφήκουν
Τὴν Ἑλλάδα νὰ ἐκταθῇ,
Λέγει ὁ δὲ, ὅ,τι εἶναι πρέπον
Ὁ ἅγιος τοῦρκος νὰ σωθῇ,

97

Καὶ πᾶν κίνημα ὅλοι πνίγουν,
Πᾶν ἱερὸν συκοφαντοῦν,
Καὶ τοὺς Ἕλληνας νὰ βλάψουν
Μὲ πᾶν μέσον προσπαθοῦν.

98

Καὶ ὅσα θαύματα οὗτοι πράττουν
Ὅσους ἄθλους Ἡρωϊκοὺς,
Τόσον πλέον τοῖς ῥίπτει ἡ Εὐρώπη
Τοῦ θυμοῦ της τοὺς ὀϊστούς.

99

Ὦ δεσπόζοντες τὰς τύχας
Τῶν ὁμοίων σας χριστιανοί!
Κατὰ τῆς ἐλευθερίας
Κατὰ τῆς θρησκείας διατί;

100

Ποία ζητεῖτε ἀκεραιότης
Τῆς Τουρκίας νὰ φυλαχθῇ;
Ποῖον τὰ στίφη τῶν βαρβάρων
Ἔχουν κράτος; Ποῖος θὰ εἰπῇ

101

Πῶς νομίμως δεσποτείαν
Ἔλαβαν οἱ Ἀγαρινοί;
Τοῖς τὴν ἔδωκεν ἡ βία
Ἡ σκληρότης, καὶ ἡ σφαγὴ

102

Τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου
Καὶ μυρίων αὐτοῦ ὀπαδῶν!
Δὲν ἐκπέμπει ἀκαταπαύστως
Δι' αὐτὸ ἡ φύσις γογγυσμόν;

103

Πότε τοιαύτην τυραννίαν
Ἀνεγνώρισεν ἡ Ἑλλάς;
Μίαν στιγμὴν δείξατε εἰς ὅλας
Τῆς δουλείας τὰς ἐποχάς.

104

Εἶναι οἱ τόποι τῶν Ἑλλήνων,
Παντοῦ ἀὴρ Ἑλληνικὸς,
Εἶναι ὁ ὁρίζων ἰδικός μας
Εἰς πᾶν βῆμα ὁ θυσαυρὸς

105

Τῶν τεχνῶν μας τῶν ἀρχαίων
Ἀναλάμπει νικητής,
Νικητὴς βαρβάρων, χρόνου
Καὶ παντοίας καταστροφῆς,

106

Μάρτυς εἶναι ἡ οἰκουμένη
Ποῦ φωνάζει ὁ μ ο λ ο γ ῶ,
Τῶν πτωμάτων μας ἡ κόνις
Εἶναι τὸ ἔδαφος αὐτὸ,

107

Καὶ ὅσον τὸ μολύνει ὁ Τοῦρκος
Χύνεται καὶ θὰ χυθῇ
Αἷμα ὑπέρμετρον ἕως ὅτου
Κι' αὐτὴ ἡ μνήμη του σβεσθῇ,

108

Ἐστοῦ Πανελληνίου τοὺς τόπους
Πλέον ὁ Τοῦρκος δὲν χωρεῖ,
Τὸν ἐπέβαλεν ἡ βία
Μὲ τὴν βίαν θέλει ἐξωσθῇ.

109

Διαμαρτύρησις έως τότε
Άσπονδος παντοτεινὴ
Πρὸς Θεὸν καὶ πρὸς ἀνθρώπους
Μένει ἡ Ἑλληνικὴ φυλή.

110

Μὴ καυχᾶσθε ὅτι ἡ βουλή σας
Θὰ ἦναι εἰς ὅλους προσταγὴ
Διότι ἡ δύναμίς σας τώρα
Γῆν καὶ θάλασσαν κινεῖ,

111

Τὶ εἶσθε ἐμπρὸς σ' ἐκεῖνον ποῦ ἔχει
Ἡ Ἑλλὰς ὑπερασπιστήν;
Εἶσθε ἓν ἄτομον ῥιμμένον
'Σ τοῦ ἀπεράντου τὴν ῥοήν.

112

Καταστρέφει ἐκεῖνος κόσμους
Καὶ μὲ ἓν νεῦμα ὁριστικὸν,
'Στὸ μηδὲν τὴν πλᾶσιν ῥίπτει
Μόνον γένοιτο ἐκφωνῶν,

113

Δυστυχεῖς, κατατρεγμένους,
Ἐνδεεῖς παρηγορεῖ,
Καὶ αὐστηρὰ δικαιοσύνη
Εἶναι ἡ μόνη του βουλή.

114

Εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένοι
Μία δι' ἡμᾶς ὑπάρχει ἐλπὶς,
Καὶ μία τρίλογος σημαία
Θεός, Ἐλευθερία, Πατρίς.

115

Ἀλλ' ἐὰν εἶναι γεγραμμένον
Ὅτι ἡ Ἑλλὰς θ' ἀπολεσθῇ,
Καὶ εἰς αὐτὴν ὄλεθρος πλέον
Ἀδυσώπητος πατεῖ,

116

Ἐς τὰς βουλὰς τῆς Θείας Προνοίας
Κλίνομεν τὴν κεφαλὴν,
Παραδίδοντες γενναίως
Τὸν ἑαυτόν μας 'στὴν σφαγήν.

117

Τὰ αἵματά μας ὢ δυνάσται
Θὰ εἶναι οἱ ἔσχατοι καρποὶ,
Ποῦ ἡ Εὐρώπη εὐγνωμονοῦσα
Εἰς ἡμᾶς παραχωρεῖ,

118

Πλὴν μισέλληνες σκεφθῆτε
Νὰ μὴ μείνῃ εἷς ἀπὸ ἡμᾶς,
Μὴν αὐτὸς πάλιν ἀμέτρους
Νέους γεννήσῃ ἐκδικητάς.

119

Τὸ ἀπομεινάριον φθάσαν
Ἑτοὺς χοροὺς τῶν ἐκλεκτῶν,
'Στοὺς ὁμογενεῖς θὰ λέγῃ
Δόξα αἰωνίως 'στὸν Δημιουργὸν,

120

Κ' ἐγὼ θῦμα τελευταῖον
Ἦλθα νὰ ἑνωθῶ μὲ σᾶς,
'Ετελείωσαν τὰ δεινά μας,
Δὲν ὑπάρχει πλέον Ἑλλάς!.....

121

Δὲν ὑπάρχει;.... Ποῦ μὲ σύρει
Τοιοῦτος παραλογισμός!!!...
Σβύνεται τῆς οἰκουμένης
Ὁ λαὸς ὁ πλέον κλεινός;

122

'Ιδοὺ μὲ κατακυριεύει
Πνεῦμά τι προφητικὸν,
Καὶ εἰς τὰ ὄμματα τὸ μέλλον
Μοὶ περίσταται ἀνοικτὸν,

123

Ἦλθε βλέπω, ἦλθε πλησίον
Ἡ σωτήριος ἐποχὴ,
Τὴν ὁποίαν τόσων αἰώνων
Περιμένει ὑπομονή!

124

Ἐποχὴ δεδοξασμένη
Ἐκεῖ ἐπάνω ᾽στὰ ὑψηλὰ
Ἀπ᾽ ἀρχῆς κεχαραγμένη
Ἐστῶν ἐθνῶν τὰ χρονικά,

125

Ὦ Ἑλλάς, ἦλθε, ᾽στὸν ἀγῶνα
Ἀνδρεία πάλιν νὰ ῥιφθῇς,
Ἐστὴν ἀθάνατον δεξειάν σου
Γυμνὸν ξίφος νὰ κρατῇς,

126

Τὸ τυραννοκτόνον ξίφος
Κόπτον, κεραυνοβολοῦν,
Τοὺς ἐχθρούς σου νὰ ἀποδιώξῃς
Ἐκ τῆς γῆς ποῦ βεβηλοῦν.

127

Ἡ ἡμισέλληνος ποῦ εἶναι;
Ποῦ τὰ ἴχνη τῶν ἐχθρῶν;
Διεσκορπίσθησαν ὡς κόνις
Ἐστῶν ἀνέμων τὸν θυμόν.

128

Ἐστὸ μηδὲν τὰ παρελθόντα
Ἡ ὀργὴ ῥίπτει τοῦ Θεοῦ,
Τὸ ἔδαφός σου κοιμητήριον
Ἔμεινε τοῦ Ὀθωμανοῦ·

129

Τώρα κυματίζει μόνον
Ἡ σημαία τοῦ Ἑλληνισμοῦ
Ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀστράπτει
Τὸ σημεῖον τοῦ Λυτρωτοῦ,

130

Βλέπω τὴν θρησκείαν ποῦ ἀνάπτει
Φῶς οὐράνιον καὶ φανὸν
Τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλλάδα
Δίδει εἰς τὸν χριστιανισμόν·

131

Πόλεις βλέπω ἀνυψωμένας,
Τόπους βλέπω ὀνομαστοὺς,
Εἰς τὰς ἐρημίας ποῦ πρῶτον
Σπανίως ἔβλεπον βοσκοὺς,

132

Ἰδοὺ Πανεπιστήμια
Παντοῦ τέχναι ὡραῖαι καὶ ἰδοὺ,
Παντοῦ φῶτα ἐσκορπισμένα
Κι ἄνθος τοῦ πολιτισμοῦ,

133

Καὶ παντοῦ βιομηχανία,
Καὶ τὸ ἐμπόριον, ποῦ πολλοὺς,
Ἐγκολπόνον τοὺς δύο κόσμους,
Σοὶ προσφέρει θησαυρούς.

134

Μὲ τὸ Αἰγαῖον τὰ πλοῖά σου ἑνόνουν
Ἀρκτικὴν καὶ Ἀνταρκτικὴν,
Καὶ τῶν ὅπλων σου θαυμάζει
Ἡ οἰκουμένη τὴν κλαγκήν,

135

Τῆς θελήσεώς σου ὡς πάλαι
Κεραυνοβολεῖ ἡ βροντὴ,
Καὶ τῆς Μεσογείου τὴν χαίτην
Κρατεῖ ἡ χείρ σου ἡ δυνατὴ,

136

Καὶ ὁ παντοπαθεὶς λαός σου
Ὁ ἀναξίως παντοπαθεὶς,
Ὡς ἐδείχθη εἰς τοὺς πολέμους
Τῶν προγόνων μιμητὴς,

137

Θέλει ἀναδειχθῇ καὶ εἰς ὅλα
Ὡς οἱ ἀρχαῖοι του θαυμαστὸς,
Ὅσον εἰς τὴν γῆν θὰ ὑπάρξουν
Θρησκεία, μνήμη, φωτισμὸς,

138

Φθάνει μόνον ν' ἀποφύγῃ
Τὴν διχόνοιαν τὴν αἰσχρὰν,
Ὁποῦ ἡ ξένη πανουργία
Μᾶς εἰσάγει δωρεάν.

139

Τὸν βλέπω ὅλον νὰ λατρεύῃ
Τὸν Θεὸν γονυπετῶς,
Πλήρης εἶναι ἡ Ἁγία Σοφία,
Πλήρης εἶναι πᾶς Ναὸς

140

Τῆς Ἑλληνικῆς θρησκείας,
Καὶ ὁμοῦ τῆς Ἀνατολῆς
Πλήρη τὰ ὕπαιθρα, καὶ εἶναι
Πᾶς ἀνὴρ ἀγωνιστής.

141

Ἅπαντες δαφνηφοροῦντες
Ἀνατείνουν τὴν δεξιὰν,
Καὶ τὸν Φοίνικα ὑψωμένον
Φέρουν 'στὴν ἀριστεράν.

142

Ἡ γῆ τοῦ Πανελληνίου
Γέμει ἐκ τῶν προσκυνητῶν,
Ὅση ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου ἀρχίζει,
Λήγει 'στὸν Ἀδριατικὸν,

143

Καὶ μὲ αὐτοὺς εἶναι ἡνωμέναι
Τῶν μαρτύρων αἱ σκιαὶ,
Ποῦ ἀπὸ τέσσαρας αὐξάνουν
Αἰῶνας καθημεριναί·

144

Αἱ σκιαὶ τοὺς συνοδεύουν
Ὅλων τῶν ὁμογενῶν,
Ὅσων ἔζησαν 'στὸν κόσμον
Ἁπασῶν τῶν ἐποχῶν.

145

Ἐὰν τὰς ἄμμους τῶν ἐρήμων
Νὰ μετρήσῃς δυνηθῇς,
Δύνασαι τόσων Ἑλλήνων
Τὰς σκιὰς νὰ ἀπαριθμῇς.

146

Πλημμυρεῖ ἕως τοὺς ἀστέρας
Ἀπὸ ἐκείνας ὁ ἀὴρ,
Καὶ ὅλαι ἀστράπτουν λευκοφόροι
Διαφανεῖς ὡς εἶναι ὁ αἰθήρ,

147

Μίαν ἐκφέρουν ψαλμῳδίαν
Μὲ τοὺς ζῶντας ἀδελφοὺς,
Ψαλμῳδίαν ὁποῦ ἀνυψοῦται
Μὲ τοὺς ἐλαφροὺς καπνοὺς

148

Τοῦ λιβάνου καὶ τῆς μύρρας
Ὁποῦ ἐκχέουν τὰ θυμιατὰ
Εἰς τὰ Οὐράνια, ἐκεῖ ὅπου παύουν
Τῆς ζωῆς μας τὰ δεινὰ,

149

Καὶ τὸν Ὕψιστον δοξάζουν
Τῶν προστάτην τῶν ἐθνῶν,
Κι' ὅλοι ἀντιβοοῦν οἱ ὕμνοι
'Στὸν Ἀγγέλων τὸν χορὸν,

150

Ἡγιασμένοι μὲ ὅσον αἷμα
Ἐθυσιάσθη ἀδελφικὸν,
Καὶ σταλλάζει ἀκαταπαύστως
'Στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

151

Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῶν προβαίνουν
Αἱ δύο ἄφθαρτοι ἀδελφαὶ,
Ἡ θρησκεία κ' ἡ ἐλευθερία
Ἐστεμμέναι, πτερωταὶ,

152

Ὡς τὰ Χερουβὶμ ὡραῖαι
Καὶ ἐν τῷ μέσῳ των κρατοῦν
Σὲ, ὦ Ἑλλὰς, ἀνυψωμένην
Καὶ μὲ σὲ καταπατοῦν

153

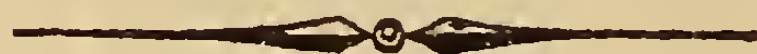
Καὶ ἀπωθοῦν ὑπερηφάνως
Εἰς τὸν ἅδην τὰ δεσμὰ
Τῆς δουλείας συντετριμμένα,
Καὶ ἀπ' αἰώνων μισητὰ,

154

Καὶ τὸ φῶς τὸ ἀκτινοβόλον
‘Οποῦ σᾶς περικυκλεῖ
Τὰς ἀκτῖνάς του θὰ ἐκτείνῃ
῞Οπου ἐκτείνεται ἡ ζωή.

155

Λάμπέι ἡ ὥρα λάμπει· ’Ο ῞Ηλιος
Τόσον ἔλαμψε ποτέ;
’Εθαμβώθην! ’Επιστρέφω
Ὦ γλυκεῖα καλύβη εἰς σέ.

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΡΩΣ.

1

Εἰς τὸ ἀνέφελόν σου κλίμα
Ἐὰν αἱ ἡμέραι ἦσαν λαμπραὶ,
Ὦ Καλύβη, ποῖαι σ' ἐκόσμουν
Διαυγεῖς νύκτες μαγικαί!

2

Ὁ θεωρῶν εἰς τὰς ἐρήμους
Νύκτα ἡσύχως νὰ ἐκτανθῇ,
Αὐτὸς μόνος τὰς γοητείας
Τῆς πεδιάδος ἐννοεῖ.

3

Εἰς τὴν ὥραν ὅτε ἀρχίζουν
Νὰ θολώνουν τὰ νερὰ,
Καὶ μὲ αὐτὰ συνάμα ὁ ὁρίζων
Εἰς τὴν ὅρασιν σιγᾷ

4

Περιορίζεται ἀπ' ὀλίγον
Εἰς ὀλίγον κυκλοειδῶς,
Βαθμηδὸν, καθὼς μειοῦται
Τοῦ ἡμιθανέως τὸ φῶς,

5

Καὶ εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας
Δίδονται ὅλα τὰ θνητὰ,
Πλὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ ὁποίου
Καὶ τὰ πάθη τὰ πολλὰ,

6

Καὶ ἡδοναὶ καὶ ἀντιζηλίαι
Καὶ φιλοδοξίας καπνοὶ,
Νύκτα ἡμέραν τὸν βιάζουν
Συνεχῶς ν' ἀνησυχῇ,

7

Εἰς αὐτὴν ἐγὼ ἐξερχόμην
Καὶ εἰς τὸν βράχον ποῦ σιμὰ
'Ανυψώνετο, ἐκαθήμην
Νὰ εὐφρανθῶ στὰ νυκτικὰ,

8

Καὶ τὸ θέαμα τὸ μεγάλον
Ἔβλεπον ἐκπληκτικὸς,
Ποῦ παρέχει ἡ φύσις ὅλη
Εἰς τὴν δύσιν τοῦ φωτός.

9

Μετ' ὀλίγον ἐπροχώρει
Καὶ τὸ σκότος τὸ ψυχρὸν,
Κι' ὅλα ἐλάμβανον τὰ ὄντα
Τὸν αὐτὸν χρωματισμόν·

10

Τὸ ὁμοιόμορφον τοῦ σκότους
Διὰ νὰ κόψῃ τῆς νυκτὸς
Παριστάνετο ἀπὸ ἀστέρας
Φωτισμένος ὁ Οὐρανός·

11

Ἀνεπαύετο ὅλη ἡ φύσις
Εἰς μίαν πάνδημον σιγὴν,
Ἀπὸ αὐτὴν διακεκομμένην
Τὴν μελῳδικὴν φωνὴν

12

Τῆς λιγυμόλπου ἀηδόνος,
Ποῦ ὡς τοῦ φίλου ἡ συμβουλή,
Ἢ ὡς τοῦ ἔρωτος τὸ ᾆσμα
Ἔρχεται ἐπιθυμητή.

13

Ἤρχισε τὸν ἦχον τότε
Ἡ νυκτερινὴ πνοὴ,
Καὶ ἡ γαλήνη τῆς ἐρήμου
Μυστυριώδης νά ὁμιλῇ,

14

Ἡνωμένη μὲ τὰ ὅσα
Ἐψιθύριζον σιγὰ,
Ἀεροκίνητα κλωνάρια,
Μορμυρίζοντα νερά.

15

Τοῦ ἀέρος ἡ τερπνότης,
Ἡ ὡραιότης τοῦ παντὸς,
Τὰ νερὰ, τὰ φῶτα, ὁ ὕμνος
Τῆς νυκτὸς ὁ ἁρμονικὸς,

16

Ἥδυμον μελαγχολίαν
Διεσκόρπιζον καὶ ὁμοῦ
Ἔχυνον εἰς τὴν ψυχήν μου
Ἓν προαίσθημα οὐρανοῦ,

17

Κι᾽ ὅλα ἐστάλαζον τριγύρω
Ἕν τι ἄγνωστον τερπνὸν,
Ποῦ διὰ μιᾶς τὴν ὕπαρξίν μου
Ἐπλημμύριζε φαιδρόν.

18

Οὕτω ἡ νὺξ μ᾽ εὗρεν ἐκείνη
Ποῦ δὲν θέλει ἐξαλειφθῇ
Ἀπ᾽ ἐμὲ, τὸ αἷμα ἐφ᾽ ὅσον
Τὴν καρδίαν μου συγκινεῖ,

19

Αὕτη ἡ νὺξ εἰς τὴν ὁποίαν
Ἐφωτίσθην ἕως νὰ ἰδῶ
Τὸν παράδεισον ν᾽ ἀνοίξῃ
Καὶ τὴν γῆν ποῦ κατοικῶ.

20

Νὰ εὐτυχήσῃ ὅλην μὲ ἀγνώστους
Χάριτας ἰδανικάς,
Ὁποῦ ἐστόλιζον τὴν κόρην
Μὲ ἐντελείας χερουβικάς.

21

Τότε... Τότε... ὢ ἐνθύμησίς μου!
Φθάνω ἐγὼ νὰ δυνηθῶ
'Στὴν στιγμὴν ποῦ ἐπαρουσιάσθη
Τὶ μ' ἐμάγευσε νὰ εἰπῶ;

22

Σὲ ἀνεξάληπτε πρώτη ὥρα,
Ποῦ τὴν ἔφερες ἐδῶ,
Σὲ, πεδιὰς, ἐσὰς, ἀστέρες,
Καὶ σὲ, αἰθὴρ, ἐγὼ καλῶ,

23

Διὰ νὰ εἴπητε ὁποίαν θέλξιν
Περιεῖχεν ἡ στιγμὴ
'Στὴν ὁποίαν αὐτὴ ὡς ὁ Ἥλιος
Ἔλαμψεν ἀκτινωτή!

24

Πόσον ἡ γοητεία τὸν τόπον
Ἤναψεν ἡδυπαθῶς!
Κι' αἰφνηδίως 'πολυπλασιάσθη
Τῆς νυκτὸς ὁ φωτισμός!

25

Πόσον ἐκοσμήθη ἡ φύσις
Καὶ εἰς τὰ πάντα ἐκστατικὰ
Ὁ σπινθὴρ τῆς εὐτυχίας
Ἤρχισε νὰ μειδιᾷ!

26

Πῶς μὲ εὐωδίας τὰ ἄνθη
Πῶς τὰ ζῶντα μὲ ῥυθμούς,
Πῶς ἡ νὺξ μὲ τὰ μυστήρια
Ἐπλημμύρουν τοὺς ἀγρούς!

27

Πῶς ἐσκίρτα ἡ φύσις ὅλη
Ὡς ἀντήχησις τερπνὴ
Εἰς τὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων
Ποῦ ἐμελῴδουν οἱ οὐρανοί!

28

Ὦ! νέας λέξεις, τρόπους νέους
Πρέπει ὁ κόσμος νὰ ἐφευρῇ
Διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὶ εἰς τὴν πλάσιν
Ἡ ὡραιότης προξενεῖ.

29

Ἐπορεύετο ἐν τῷ μέσῳ
Στερεώματος λαμπροῦ
Ὁλοστρόγγυλος ὁ αἰθέριος
Ἐρημίτης τ᾽ οὐρανοῦ,

30

Ὅταν ῥίπτων εἰς ἐκείνην
Τὴν ἀκτῖνα τὴν χλωμὴν,
Ἀνεκάλυψε θαυμάσιον
Εὐμορφίαν μοναδικὴν

31

Τοιαύτην ποῦ εἰς τὴν γῆν ἐπάνω
Δὲν ἐπρόβαλε ποτὲ,
Ἐστοὺς παντοτεινούς σας κύκλους,
Κόσμοι καὶ Ἥλιε φωτεινέ!

32

Μαρτυρήσατε ἐὰν ὅσον
Σεῖς ἐτρέξατε καιρὸν,
Τόσης ηὕρατε ἐντελείας
Τὸν τοσοῦτον πλουτισμόν.

33

Τὶ τὰ πλάσματα; σὲ κράζω,
Σὲ τῶν πάντων δημιουργὲ,
Ἡ ὡραιότης της, εἰπέ το,
Ἦτο μέρος ἀπὸ σέ;

34

Ἐμπρησμένος, μὴν ἠξεύρων
Εἰμὶ μόνον νὰ θεωρῶ
Οὔτε θέλησιν πλέον εἶχα
Οὔτε νοῦν διὰ νὰ σκεφθῶ,

35

Ὥστε ὁποῦ δὲν ἠδυνήθην
Ἀπὸ ἔκτασιν νὰ ἐκβῶ ἔκστασιν
Καὶ ν᾿ ἀρχίσω τὴν ζωήν μου
Καθὼς πρῶτον νὰ αἰσθανθῶ,

36

Πάρεξ ὅταν ἀνελήφθη
Ὡς τὰ ἐφήμερα ἀγαθὰ,
Καθὼς ὄνειρον ποῦ φεύγει
Εἰς τὴν ἔγερσιν συχνά.

37

Ἀπὸ τότε ἡ ὕπαρξίς μου
Μόνον ἕνα εἶχε σκοπὸν
Μόνην μίαν ἐπιθυμίαν
Ἕνα μόνον στοχασμὸν,

38

Αὐτὴν, ποῦ ἦτον θυσαυρός μου
Καὶ παράδεισος καὶ πᾶν,
Ποῦ ἔπνευσεν εἰς τὴν ψυχήν μου
Τῆς ποιήσεως τὴν λαλιὰν,

39

Ὁποῦ εὐτύχουν εἰς τὸ ἄκρον
Δι᾿ αὐτὴν ὅλον νὰ ὁμιλῶ,
Κ᾿ ἔνθεν ἔτρεχα κἀκεῖθεν
Διὰ νὰ τὴν συναπαντῶ,

40

Καὶ τὸ εἶναί μου νὰ τρέφω
Εἰς αὐτὴν, καὶ συνεχῶς
Τὰς στιγμὰς νὰ μακαρίζω
’Στὰς ὁποίας τὴν εἶχα ἐμπρός.

41

Ὅταν τέλος ἐξεφράσθην
Φανερόνων τὰ κρυφὰ,
Ὁποία μ’ εἶχε τότε ἀνάψει
Τῆς ἀγάπης πυρκαιὰ,

42

Κ’ εἰς τοὺς λόγους μου ἐσκοτίσθη
Μένουσα ὅλη σιωπηλὴ,
Κ’ εἰς τὴν γῆν ἐνῷ ἐθεώρουν
Οἱ ὀφθαλμοί της οἱ ἀγαθοὶ,

43

’Εκυμάτιζεν ὁ κόλπος,
Καὶ ἐκοσμήθη ὅλη ἀπ’ αὐτὸ
Ποῦ τῆς εἶχεν ἐγχαράξει
Εἰς τὸ πρόσωπον ἡ αἰδὼ,

44

Τὸ σεμνὸν ’ποῦ ἡ ἀθωότης
Εἰς τὰς νέας φιλοδωρεῖ,
Μὲ τὰ ἀρώματα ὁποῦ δίδει
Ἡ παρθένιος καλλονὴ,

45

Συνησθάνθην πῶς τὸ στῆθος
Φλογισμένον θ' ἀνοιχθῇ,
Κ' ἡ καρδία μου πεπληγμένη
Μὲ παλμοὺς θὰ πεταχθῇ.

46

'Αλλὰ τί νὰ εἰπῶ διὰ τότε
Ποῦ εἰς τὰ τόσα σὲ ἀγαπῶ
Τὸ ἐπουράνιον ἀπεκρίθη
Τὸ ποθούμενον κ' ἐγώ!

47

Ποίων ὀργάνων ἁρμονία
Καὶ ποῖαι λύραι ποιητικαί,
Ποία μουσικὴ τοσαύτην
Τέρψιν ἔδωκαν ποτέ;

48

Ἔπνεον τὰ πάντα ἀγάπην
Εὐωδιάσθη τότε ἡ γῆ,
Καὶ δὲν ἔλαμψε 'στὴν πλάσιν
Στιγμὴ τόσον θελκτική.

49

Ὦ στιγμὴ καὶ σὺ παρῆλθες
Ὡς τ' ἀνθρώπινα περοῦν
Κ' εἰς τοῦ μηδενὸς τὸ χάσμα
Τὸ παρὸν ἀενάως ὠθοῦν.

50

Τὸ παρόν μας δὲν εἶναι ἄλλο
Εἰμὴ μόνη αὖρα λεπτὴ
Ὁποῦ ἐσβέσθη πρὶν εἰσέτι
Τίς τὸ φύσημα αἰσθανθῇ.

51

Πλὴν σ' αὐτὰς ποῦ μέσα ζῶμεν
Ἐρημίας κοινωνικὰς,
Στέλλει ὁ Ὕψιστος πολλάκις
Ἀναμνήσεις ζωηρὰς

52

Παρελθούσης εὐτυχίας,
Κ' ἡ ἀγλαὴ ἐκείνη εἰκὼν
Μᾶς ἑλκύει καὶ λησμονοῦμεν
Τὴν σειρὰν τῶν δυστυχιῶν.

53

Ἔμπροσθέν μου ἀκαταπαύστως
Δι' αὐτῶν μ' ἔρχεσαι καὶ σὺ
Ὦ καλύβη, ὦ τερπνοτάτη
Τῆς καρδίας μου ἀναψυχὴ,

54

Καὶ μὲ σὲ πηδοῦν ἐμπρός μου
Συμπλεγμέναι μὲ χαρὰν
Αἱ ὧραι αὐταὶ ποῦ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου
Βλέπει μόνον μίαν φορὰν·

55

Σὺν τοῖς ἄλλοις μοῦ προβαίνει
Κ' ἡ ἄλλη νὺξ τόσον γλυκὰ
Αὐτὴ ποῦ εἰς τὴν ὕπαρξίν μου
Ἡδέως πάντοτε γελᾷ,

56

Τῆς ὁποίας μόνον ἡ μνήμη
Μοῦ μετριάζει ὅ,τι ὀχληρὸν
Ὅλη ἡ ἐπίλοιπος ζωή μου
Ἐδοκίμασε δεινόν.

57

Ἤμην μόνος καὶ ἐσκεπτόμην
Ὡς τὴν νύκτα σιγηλὸς
Κ' εἰς τὸν ἔρωτά μου ὁ νοῦς μου
Ἀφιεροῦτο ἡδυπαθῶς,

58

Κ' ἔφθασαν οἱ στοχασμοί μου
Τοὺς ἀστέρας νὰ φθονοῦν
Διότι ὑδύναντο ὅπου ὑπάγη
Ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὴν θεωροῦν.

59

Ἐλησμόνουν τὴν ζωήν μου
Εἰς τὰς σκέψεις τὰς πολλὰς
Ποῦ ἐπλημμύριζαν τὸν νοῦν μου
Τόσον ὥστε ὅλον διὰ μιᾶς,

60

Δύο τρία βήματα μακρόθεν
Παρουσιάσθη αὐτὴ ὡς σκιὰ,
Καὶ μοὶ ἐφάνη ἡ πλάσις ὅλη
Εἰς τὴν θέαν της ν' ἀγαλλιᾷ·

61

Κ' ἐνῷ μ' ἔῤῥιπτε τὸ βλέμμα
Ὑπὲρ πάντα ἑλκυστικὸν,
Μίαν γλυκύτητα διαχέον
Ὁσὰν φῶς ἑωθινὸν,

62

Ἐτηκόμην καὶ ἡ ψυχή μου
Πᾶσαν ἔχανεν ἰσχὺν
Ἐστὴν οὐράνιον ἐμπλεγμένη
Τῆς ἀγάπης συστροφήν.

63

Ὅταν ἄφρων τὴν ἠσπάθην
Μ' ἔδωκε καὶ αὐτὴ ἀσπασμὸν
Ποῦ καὶ τὸ ἄπειρον οὐδόλως
Νὰ τὸν σβέσῃ εἶναι ἀρκετόν·

64

Ἴσως ἡ πρωτοπλασμένη
Τόσον ἔδωκε θερμὸν
Τὸν καιρὸν ποῦ ἀπὸ τ' ἀνδρός της
Πρωτοεκβῆκε τὸ πλευρόν.

65

Ὢ! Εὐτυχία μας ἐὰν τότε
Ἀποθνήσκαμεν εὐθὺς,
Αἱ ψυχαί μας ἡνωμέναι
Εἰς ἓν ἄπειρον τρυφῆς,

66

Μία 'στὴν ἄλλην μακαρίαι
Ἀθανάτους τὰς στιγμὰς
Ἔχουσαι, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ
Χρόνος διάστημα δι' ἡμᾶς.

67

Πῶς νὰ ἐκφράσω ποῖος τοὺς δύω
Ἔθελξεν ἠλεκτρισμὸς,
Ποῖος παρέσυρε τὸν νοῦν μας
Διακαὴς ἐνθουσιασμός;

68

Λέγω μόνον ὅτι ὁ τόπος
Ἐπληροῦτο ἀπὸ ἡδονὴν,
Τῶν καρδιῶν μας νικημένων
Εἰς αὐτὴν τὴν ταραχὴν.

69

Συνεπλέχθησαν ἀλλήλαις
Εἰς τὴν φλόγα τὴν πολλὴν,
Μὲ τὴν μίαν ζωὴν ἡ ἄλλη
Καὶ ἡ πνοὴ μὲ τὴν πνοήν.

70

‘Ως στιγμαὶ ἔφευγον αἱ ὧραι
Καὶ αἱ στιγμαὶ ὡς ἡ ἀστραπὴ,
Καὶ δι’ ἡμᾶς ἡ φύσις ὅλη
‘Ηνωμένη ἦτον ἐκεῖ.

71

Καὶ τὶ ἄλλο ὑπῆρχε τότε
Εἰς τοῦ κόσμου τὴν σκηνήν;
Οἰκουμένη δι’ ἐμὲ ἐκείνη,
Οἰκουμένη ἐγὼ δι’ αὐτήν.

72

Μᾶς περιέβαλλεν εὐώδης
’Αταμοσφαῖρα θελκτικὴ,
Καὶ τοῦ ’Ερωτος τὸ ἆσμα
Πέριξ ἔψαλλεν ἡ γῆ.

73

Τὶ δὲ πλέον μὲ αὐτὴν τὴν νύκτα
Δύναται νὰ συγκριθῇ
‘Οποῦ αἰῶνες παραδείσου
Ἦτο πᾶσα της στιγμή;

74

Παύω, παύω ~~ὡς θὰ~~ ὅπως βαστάξω
Τὴν ψυχήν μου μὴν ἐκβῇ,
Καὶ μὴ τρέξῃ εἰς ἄλλον κόσμον
Μετ’ ἐκείνης νὰ ἑνωθῇ!!!!

75

Τὴν ἀγάπην μας σ' ὀλίγον
θεῖος ἡγίασε 'Ο θεῖος ἅγιασε δεσμὸς,
Καὶ τὰς εὐλογίας ἀντήχει
Τῆς συζεύξεως ὁ Ναός.

76

Διὰ τρεῖς χρόνους ἡ εὐτυχία
Καθὼς σύντροφος πιστὸς
Μᾶς συνώδευε 'στὸν δρόμον
Τῆς ζωῆς ἐρωτικῶς,

77

Τὰ ἐπουράνια διὰ τρεῖς χρόνους
Εἶδα ὁλόλαμπρα ἀνοικτά!!!
'Ανελήφθησαν ὡς λάμψις
Ἥτις 'στὸ μηδὲν βυθᾷ,

78

Καὶ ὁ παράδεισος τοιοῦτος
Καθὼς πάντα τὰ θνητὰ,
'Ετελείωσε μ' ἕνα τάφον
Ποῦ ἠνεώχθη αἴφνης φρικτὰ,

79

Κ' ἐν τῷ μέσῳ μας εὑρέθη
Μὲ ὁρμὴν καταστρεπτικὴν,
Καὶ διὰ μιᾶς μ' ἥρπασε μέλλον
Κ' ἔρωτά μου καὶ ψυχήν.

80

Ὢ! ποία ἡμέρα ἀπὸ τὸ χάος
Πρωτοεξῆλθεν ἀποφράς,
Κ' ἔγεινε διὰ μιᾶς ὁ ἀπαίσιος
Πρόδρομος τῆς συμφορᾶς

81

Ὅταν τῆς σκληρᾶς τῆς νόσου
Ποῦ ἐμαστίγονεν ἐκεῖ
Ἔφθασαν νὰ τὴν ἁρπάξουν
Οἱ ὄνυχες οἱ σκοτεινοὶ

82

Εἰς τὰς ἐπισκέψεις ἔνθα
Ἔτρεχε νὰ ἐπικουρῇ
Τ' ἄθλια θύματα τῆς νόσου
Καὶ μὲ ἀγάπην νὰ ἐλεῇ,

83

Διότι εἶχε τῶν ἀγγέλων
Ἀρετήν, ἰδέαν, μορφήν,
Ἦτον Ἄγγελος, τὸ σχῆμα
Ἄγγελος τὴν ἠθικήν.

84

Ἤστραψε τότε 'στὸν νοῦν μου
Στοχασμὸς ἐν ἀκαρεῖ
Ὅτι δύναται ἡ τοσαύτη
Εὐτυχία ν' ἀφανισθῇ.

85

Εἰς αὐτὸ βεβυθισμένος
Ἤρχισα ὅλος ν' ἀψυχῶ,
Κι' ἄπειρος νὰ μὴν ἠξεύρω
Τὶ νὰ πράξω τὶ νὰ εἰπῶ·

86

Ἔτρεχα ἔπειτα θλιμμένος
Ἐδῶ ἐκεῖ παραλαλῶν
Ἔχων μόνον εἰς τοὺς γόους
Τὶ παρηγορητικόν·

87

Εἰς τοὺς ὀδυρμούς μου ἀπήτουν
Ὅ,τι ὑπῆρχε νὰ θρηνῇ
Μὲ ἄλλας θλίψεις ἡ βαθεῖα
Θλίψις μου νὰ διαιρεθῇ,

88

Καὶ ἀπὸ τόπους σ' ἄλλους τόπους
Ἀπὸ δάση, ἀπὸ βουνὰ
Εἰς βουνὰ καὶ εἰς ἄλλα δάση
Ἤκουες ν' ἀντιβοᾷ

89

Τῆς παραφορᾶς, τοῦ τρόμου
τὴν ὀδυνηρὰν κραυγὴν
Καὶ εἰς ἀπάντησίν της μόνον
Τῶν ἐρήμων τὴν φωνήν.

90

Ὅταν ἔπεσα εἰς τὴν κλίνην
Μὴ στιγμιαίως ἀναπαυθῶ,
Λογισμοὶ μ'ἔκαμαν πλῆθος
Ἀκουσίως ἵνα ἀγρυπνῶ,

91

Καὶ ἐπροσπάθουν, πλὴν ματαίως,
Νὰ τοὺς διώξω ἀπὸ τὸν νοῦν,
Καὶ ταχύτερον τὰς ὥρας
Ἐδεόμην νὰ πηδοῦν.

92

Μία στιγμὴ ποῦ τὰ δεινά μου
Εἶχε παύσει νυσταγμὸς,
Εἶδα ἓν ὄνειρον ποῦ εἰσέτι
Μὲ πλακόνει συνεχῶς.

93

Ἐφαντάσθην ὅτι ἐμπρός μου
Περιεστρέφετο ἡ παιδιὰς
Καὶ ἀνυψοῦτο ὅλη μὲ τόσας
Συστροφὰς ὁρμητικὰς,

94

Καὶ εἰς τὸν κύκλον της περιεῖχεν
Οἴκους, δένδρα, ζῶα, φυτὰ,
Ποῦ μὲ πάταγον φρικώδη
Ἀνυψώνοντο καὶ αὐτὰ,

95

Καὶ μ' ἐκεῖνα ἐπίσης κι' ἄλλα
Κι' ἄλλα χωρὶς διακοπὴν,
Ὡς ἂν εἶχον ὅλα μίαν
Ἀδιαχώριστον ζωήν·

96

Ὅλα ἐλάμβανον στιγμιαίως
Κ' ἤλλαζον πολλὰς μορφὰς
Ἑρπετῶν, θηρίων, τεράτων
Ἀπαισίους, φανταστικάς,

97

Ἄλλα ἐφαίνοντο ἔμπροσθέν μου
Ἄλλα ἐχάνοντο καὶ ὁμοῦ
Συνεχέοντο ἀλλεπαλλήλως
Ὡς τὰ νέφη ἀγρίου καιροῦ,

98

Ποῖα σμικραίνοντα μὲ ὀργίλους
Ἔφευγον φοβερισμοὺς,
Ποῖα αὐξάνοντα μὲ ἀπείρους
Ἐπλησίαζον μορφασμούς·

99

Ἐστονάχιζον 'στὸν κύκλον
Κατ' ἐμοῦ θορυβωδῶς,
Ἔτριζον τοὺς στρεφομένους
Σ' ἐμὲ ὀδόντας μανιωδῶς,

100

Καὶ παντοῦ ἐσπινθυροβόλουν
Φοβερίζοντα φρικτὰ
Αἱματόφυρτα μυρία
Βλέμματα τρομακτικὰ,

101

Καὶ βαρύηχα μυριάδες
Στόματα ἀπειλητικὰ
Ἠχολόγουν «δὲν ἐπλάσθη
«Διὰ θνητοὺς αὕτη ἡ Θεά.»

102

Ἐς τὰς κραυγὰς αὐτὰς διεῤῥάγη
Φρικαλέως τοῦ κύκλου ἡ γῆ,
Καὶ μὲ ἀκατανόητον κρότον
Μαύρη ἐφάνη αἴφνης ταφὴ,

103

Καὶ ἀπὸ τὴν ταφὴν ἐξῆλθε
Τεθλιμμένη αὐτὴ καὶ ὠχρὰ,
Μὲ τὴν κόμην λελυμένην
Μὲ τὰ ἐνδύματα λευκά.

104

Ἀπὸ τ' ἀηδὲς ἐκεῖνο
Πανδαιμόνιον μισητὸν
Προσηλώνουσα εἰς ἐμένα
Βλέμμα ἔνδακρυ ἀλγεινὸν,

105

Μὲ ἀδημονίαν τὰς χεῖρας
Τείνουσα εἰς ἐμὲ θερμῶς
Ὡς βοηθὸν μὲ ἐπεκαλεῖτο,
Σ ῶ σ ο ν με ἔλεγε γοερῶς!

106

Ἀλλὰ ποίας βοηθείας νὰ δώσω
Ὁποῦ ἀπ' ἔξω ἤμην ἐγὼ
Ὡς δεμένος καὶ δὲν εἶχον
Οὔτε ἰσχὺν νὰ κινηθῶ;

107

Τὴν ἀνέβαζεν ὁ κύκλος
Μὲ τοὺς γύρους βαθμηδὸν,
Ἐνῷ ἐγὼ τὴν ἠκολούθουν
Μὲ ὀφθαλμὸν προσεκτικὸν,

108

Τὰς αἰσθήσεις μου ὡς νὰ εἶχον
Συνηγμένας οἱ ὀφθαλμοὶ
Καὶ εἰς αὐτοὺς συνγκεντρομένη
Νὰ ἦτον ὅλη μου ἡ ζωή.

109

Ἀνυψώθη ἐπὶ τοσοῦτον
Ὥστε ἀόρατον σχεδὸν
Ὡς μικροῦ νέφους σημεῖον
Ἀνεφαίνετο λευκὸν,

110

Καὶ αὐτὸ τόσον μετ' ὀλίγον
Ἐκατήντησε μικρὸν
Ὥστε πλέον 'στὴν ὅρασίν μου
Δὲν ἐστάθη ἐπαισθητόν·

111

Τὸ ἠκολούθουν ἐγὼ ἀκόμη
Μὲ τὸ βλέμμα τοῦ νοὸς
Ὡς τὸ διάστημα ν' ἁρπάξῃ
Ἐπροσπάθει ὁ ὀφθαλμός.

112

Εἰς αὐτὸ προσηλωμένος
Καὶ μὲ νοῦν καὶ μὲ ὀφθαλμὸν,
Ἐγειρόμην τρομασμένος
Τ' ὄνειρον ἀναπολῶν·

113

Κ' ἔξυπνος τὸ θέαμα εἰσέτι
Ἔβλεπα ν' ἀκολουθῇ,
Καὶ διήρχετο ἀπ' ἐμπρός μου
Πάλιν νὰ μὲ ἀδημονῇ·

114

Τότε μ' ἐκυρίευε ῥίγος
Τὸ αἷμα ἐπάγονε, θολὰ
Εἶχα ὄμματα, ὀρθὰς τρίχας,
Καὶ τὰ μέλη ὅλα λυτά.

115

Ἀπ' ἐκεῖ πηδῶν νὰ διώξω
Τὸν κακόν μου λογισμὸν,
Ὢ! τὶ ἄβυσσος! εὑρέθη
Τ' ὄνειρόν μου ἀληθινόν!

116

Τοῦ λειψάνου αὐτοῦ εἰς τὴν θέαν,
'Στὸ φρικτὸν συμβεβηκὸς,
Ἔμεινα ἄφωνος, ἠλίθιος
Ὡς κ' ἐγὼ νὰ ἤμην νεκρός.

117

Εἰς τὸν νοῦν μου δὲν ἐχώρει
Ἓν δυστύχημα ὡς αὐτὸ,
Καὶ ἡ τοσαύτη ἀπελπισία
Δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ σκεφθῶ·

118

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἦλθον
'Στὸν ἑαυτόν μου δυστυχῶς,
Ἐναργὴς μοὶ ἐνεφανίσθη
Τῶν βασάνων μου ὁ κριμνός.

119

Τότε γέλωτας ἀπείρους
Ἔκαμνα, κ' ἔξω φρενῶν
Προεκάλουν νὰ μὲ βλάψουν
Ἅδην, γῆν, εἰ δυνατόν.

120

Εἰς τὴν ὅρασίν μου πάλιν
Ἰδοὺ τ' ὄνειρον ἐμπρὸς,
Πάλιν 'στοὺς βιαίους του κύκλους
Μ' ἔσερνε δυναστικῶς,

121

Καὶ τὰ βάραθρα μ' ἐδείκνυε
Τῶν ἀβύσσων ἀνοικτὰ,
Διὰ νὰ μὲ κατασυντρίψῃ
'Στὰ ἀτελείωτα σκοτεινά.

122

Ἤρχισε διὰ μιᾶς καὶ ὁ κόσμος
Νὰ συστρέφεται, ἐν ταὐτῷ
Νὰ σκοτοδινιάζῃ ἡ φύσις
Ἔμπροσθέν μου ὅλη . . . νὰ εἰπῶ

123

Ἄλλο ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι.
Ὁ πανεύσπλαγχνος Θεὸς
Τότε ἀφῄρεσε τὸν νοῦν μου
Διὰ ἓν ἔτος· ὁ καιρὸς

124

Μ' ἔφερε 'στὸν ἑαυτόν μου
Ἀπὸ τότε κ' εἰς τὸ ἑξῆς,
Ἡ ὕπαρξίς μου ἔγεινε πόνος
Ἀδηφάγος, διηνεκής

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

1

Πῶς ἐβάσταξα ὁ θλιμμένος
Μ' ὅσα ὑπέφερα ἀπορῶ,
Ἡ θρησκεία μ' ἔδωκε μόνον
Τὴν ὑπομονὴν νὰ ζῶ!

2

Ἀλλ' ἀηδίασα τὴν ζωήν μου
Καὶ σὲ εἰσέτι ὢ ποθητὴ,
Καὶ μὲ σὲ τοὺς τόπους ποῦ ἦσαν
Δι' ἐμὲ μνεία φαρμακερή.

3

Πᾶσα θέα ἡ ὁποία μ' ἐκέντα
Τῆς ὀδύνης τὴν χορδὴν
Μ' ἔκαμνεν ἡμέραν νύκτα
Βαθυτέραν τὴν πληγήν·

4

Εἰς ἀπελπισίαν τοιαύτην,
Εἰς τοιοῦτον πληκτισμὸν,
Σὲ παρήτησα καὶ εἰσῆλθα
Εἰς τὸ χάος τὸ σκοτεινὸν

5

Τῆς αἰσχρᾶς καὶ δολοπλόκου
Κοινωνίας τῆς μισητῆς,
Καὶ συρμένος 'στὴν ὀμίχλην
Τὴν πυκνήν της ὁ ἀτυχὴς,

6

Εἰς μίαν ἄβυσσον εὑρέθην
Μὲ τὰ ὄμματα τυφλὰ,
'Ως τὸ πλοῖον ποῦ εἰς τὰς ἐρήμους
Τῆς θαλάσσης καταντᾷ,

7

Ὅπου κύματα τὸ δέρνουν
Πολυομβρίαι τὸ τυραννοῦν
Κι' ὅλοι οἱ ἄνεμοι 'στοὺς βράχους
Βαρυπνέοντες τὸ κτυποῦν.

8

'Εδῶ ἡ κόλασις ἠνοίχθη
Παντοίως νὰ μὲ καταπιῇ,
Διότι ἡ κοινωνία μας εἶναι
Κόλασις πραγματική.

9

Τώρα ἐννόησα ποῖα μαρτύρια
'Εκεῖ κάτω οἱ ἁμαρτωλοὶ
Δοκιμάζουν, πλὴν 'στὸν κόσμον
Πάντα ὁ δίκαιος μαρτυρεῖ,

10

Ἐδῶ ὁ δίκαιος μόνος εἶναι
Τῆς κακεντρεχείας σκοπὸς,
Ἐ αὐτὸν ὅλος τῶν κακούργων
Πίπτει ὁ πυροβολισμὸς,

11

Καὶ παντοῦ τὴν προσωπίδα
Φέρει ἡ ἀγέλη τῶν θνητῶν,
Σπάνιος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις
Ἔχει πρόσωπον γυμνόν.

12

Ἰδοὺ οἱ κόλακες πῶς τρέχουν
Ἕνα κι᾽ ἄλλον νὰ ἐπαινοῦν
Ποῦ εἰς ἀπουσίαν του πρῶτοι
Περιπαίζουν καὶ γελοῦν·

13

Ἀγαποῦν ἄλλοι τῶν ἄλλων
Ν᾽ ἀνυμνοῦν τὴν διαφθορὰν,
Καὶ μὲ γλῶσσαν ὄφεως σπείρουν
Παντοῦ τὴν καταλαλιὰν,

14

Κι᾽ ἂν στιγμιαίως δὲν ἔχουν ἄλλους
Κατὰ τύχην νὰ κτυποῦν,
Τρώγουν τότε τὸν ἑαυτόν τους
Φθάνει νὰ κακολογοῦν.

15

Πολλοὶ χαίρουν ἐν τῷ ἄκρῳ
εἰς τὰς ξένας συμφοράς,
Ὡς νὰ ἐτρέφοντο ἀδιακόπως
Μὲ τῶν ἄλλων τὰς πληγάς,

16

Τὸ κακὸν ζητοῦν διὰ μόνην
Τὴν ἀγάπην τοῦ κακοῦ,
Καὶ δολίως παραμορφόνουν
Πᾶσαν πρᾶξιν τοῦ ἀγαθοῦ,

17

Κι' ὡς βρικόλακες ποῦ τρέχουν
Παντοῦ αἷμα νὰ ζητοῦν,
Καὶ μὲ τ' ἄπληστά των χείλη
Αἵματα αἵματα ῥοφοῦν,

18

Οὕτω αὐτοὶ τρέχουν ζητοῦντες
Ὅπου φήμη, ὅπου τιμή,
Μὲ τὰ ὠμὰ ῥοφήματά των
Μὴ πᾶν ἴχνος καὶ χαθῇ·

19

Εἰς πολλοὺς ἡ εὐγνωμοσύνη
Βάρος εἶναι φορτικόν,
Καὶ μισοῦν τὸν εὐεργέτην
Δι' ὅποιον ἔλαβαν καλόν·

20

Ὅταν πλέον ἡ ἀνάγκη παύσῃ
Πᾶσα μνεία δυσαρεστεῖ,
Κι' ὁ εὐεργέτης ἀποβαίνει
Τῆς Μεδούσης κεφαλή·

21

Πάμπολοι τὴν προδοσίαν
Κρυφίως ἔχουν 'στὴν ψυχὴν
'Στὴν ψυχὴν ποῦ ἱεροσύλως
Ἡ ἀπιστία δίδει τροφὴν,

22

Κ' εἰς τὸ φίλιμα τοῦ Ἰούδα
Μὲ τὸ ξίφος ποῦ κρατοῦν,
Τὴν καρδίαν τοῦ εὐκολοπίστου
Ἐπιβούλως διαπεροῦν.

23

Πολλοὺς νὰ κυλίωνται βλέπω
'Στοὺς βορβόρους ἀναιδοῦς
Ἀσελγίας, βεβυθισμένους
Ἄλλους 'στὰ ὄργια, καὶ πολλοὺς

24

Εἰς τὰς ῥυπαρὰς κρεπάλας
'Στὴν ζωὴν τὴν πλέον αἰσχρὰν,
Καὶ τὴν μέθυσον ἀκράτειαν
Νὰ διαχέῃ πᾶσαν φθορὰν·

25

Καὶ τοῦ φίλου τὴν οἰκίαν
Εἰς τὸν φίλον ἀνοικτὴν
Ὅστις εὐμενῶς τοῦ εἰσάγει
Τὴν μοιχείαν σ' ἀνταμοιβὴν,

26

Ὁποίαν ἔχαιρε κι' ὁ ἴδιος
Εἰς τὸν οἶκον του ἀναιδῶς,
Ποῦ ἕτερος θερμός του φίλος
Τὸν ἐδώρει φιλικῶς.

27

Μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην
Ἡ ἀξία σύρεται γυμνὴ
Παντοῦ περιφρονημένη
Τεθλιμμένη, ταπεινὴ,

28

Κι' ἡ ἀμάθεια ἐξωγκωμένη
Καὶ περιφρονητικὴ,
Μὲ κενόδοξον τὸ σχῆμα
Ἐξουσιάζει, διοικεῖ,

29

Καὶ ὀφελεῖται ἀπὸ ἐκδουλεύσεις,
Ἀπὸ ἱδρῶτας καὶ ὑψηλὰς
Ξένας γνώσεις ἑνὸς καὶ ἄλλου,
Διὰ ν' ἁρπάζῃ τὰς τιμάς,

30

Καὶ μὲ αὐτὴν ἡ ἀδικία
'Σ ἕδραν κυβερνητικὴν
Καταδιώκει τὸν ἀθῶον
'Αθωόνει τὸν ληστήν.

31

Πανταχοῦ βλέπω κακούργους
Βλέπω αἱμοσταγεῖς ληστὰς,
Μὲ παράσιμα μὲ τίτλους
'Σ ὑπερτίμους περιοπάς.

32

Τὴν διχόνοιαν τοὺς πολίτας
Βλέπω ἐντέχνως νὰ διαιρῇ,
Καὶ μὲ τὰ τεχνάσματά της
Ὁ εἷς τὸν ἄλλον νὰ μισῇ.

33

Εἶδα ἀνθρώπους, οἴκους, γένη
Καὶ λαοὺς ν' ἀφανισθοῦν,
Εἶδα μέγαρα καὶ θρόνους
Νὰ βυθήσουν νὰ χαθοῦν

34

Ἕνεκεν ἰδιοτροπίας
Αἱμοβόρου στρατηγοῦ
Προπετείας εὐνοουμένης
Ἢ ἑρπετώδους αὐλικοῦ,

35

Κ' εἰς τῆς μάχης τὰ πεδία
Καὶ εἰς τὰς στάσεις τῶν λαῶν
Διὰ τὸ πάθος τῶν μεγάλων
Αἷμα ῥέον ποταμηδὸν,

36

Καὶ τὴν σπάθην τοῦ δημίου
Εἰς τῆς φύσεως τοὺς σπασμοὺς
Τῆς αἰωνίου δικαιοσύνης
Νὰ ἐξυπνᾷ τοὺς κεραυνούς.

37

Μὲ τὸ βλέμμα θολωμμένον
Μὲ τὴν ὄψιν πελιδνὴν,
Εἶδα πάντοτε τὸν φθόνον
Νὰ κτυπᾷ τὴν ἀρετὴν,

38

Ἔχοντα 'στὰς στυγεράς του
Πράξεις τὸ ἔγκλημα πιστὸν,
Τὴν αἰσχρὰν συκοφαντίαν
'Στὸ δεξιόν του τὸ πλευρὸν,

39

Πᾶσαν ν' ἀνατρέπῃ ἀξίαν
Μὲ τὸ χεῖλος τὸ μιαρὸν,
Καὶ τὰ καταχθόνια βέλη
Νὰ ἐκτοξεύῃ σωρηδόν,

40

Οἱ ὀπαδοί του ν' ἀτιμάζουν
Καὶ τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ
Τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τύπου
Κάμνοντές το ὅπλον ληστοῦ·

41

Βεβηλόνοντες ὅ,τι εἶναι
Τῶν λαῶν ἡ πρώτη ἀσπὶς
Καὶ μολύνοντες τὰς δάφνας
Τῆς διαυγοῦς της κεφαλῆς,

42

Συσσωρεύοντες οἱ ἀνόσιοι
Ψεύδη εἰς ψεύδη ἀναφανδὸν
Καὶ ῥυπαίνοντες δεσμίδας
Χάρτου μ' ἄτιμον σκοπὸν,

43

Μὲ σκοπὸν ἵνα ἀμαυρώσουν
Ὅσους 'στὸν προδοτικὸν
Δρόμον ὁποῦ αὐτοὶ βαδίζουν
Ἰσχυρὸν φέρουν φραγμὸν,

44

Ὀφελούμενοι ἀπὸ ἐκείνην
Τὴν δικαίαν ὁποῦ ὁ καθεὶς
Περιφρόνησιν καὶ ἀπέχθειαν
Φέρει πρὸς τοὺς χαμερπεῖς.

45

Ὁποῦ ἀδίκως τὸν προσβάλλουν
Καὶ διαμένει σιωπηλὸς
Ἐς ὅσα κατ' αὐτοῦ ἀκοντίζουν
Ψεύδη καὶ ὕβρεις ἀγενῶς.

46

Ὦ! τῆς φιλαρχίας ἡ λύσσα
Δὲν ἔχει ὅρους, ἀδελφὸν,
Γονέα, φίλον θυσιάζει
Ἐξυβρίζει τὸν Θεὸν,

47

Καθεκάστην συχναλλάζει
Πορείαν διαφορετικὴν
Καὶ τὴν σήμερον ὑψόνει
Ὅσους ἕως τὴν χθεσινὴν

48

Ἐκατάτρεχε μανιώδης,
Διότι ἐγκώμια, ὕβρεις, δειλὸν
Εἶναι μέσον διὰ νὰ φθάσῃ
Εἰς τὸ τέρμα τὸ στρεβλόν·

49

Οἱ θυασῶται της προδίδουν
Διὰ τὰς θέσεις τὸν Χριστὸν,
Καὶ κηρύττουν τὸν ἑαυτόν των
Στῆλον τῶν ἐλευθεριῶν,

50

Κ' ἐκθειάζονται οἱ ἀγύρται
'Από βλάκας καὶ μωροὺς,
Ποῦ τοὺς λόγους των πιστεύουν
Καὶ ἀφοσιόνονται εἰς αὐτούς.

51

Ἂν ἐλάμβαναν τυχαίως
'Εξουσίαν φεῦ! ποῖα δεσμὰ
Ποῖαι ὠμότητες, ποῖα βάρη
Ἦσαν τότε ὑποφερτά;

52

Διότι αὐτοὶ ποῦ ἀποτροπαίως
Ἕνα καὶ ἄλλον ῥᾳδιουργοῦν,
Καὶ συκοφαντοῦν διὰ μόνον
Τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὑψωθοῦν,

53

Αἰσχροὶ εἶναι δολοφόνοι
Ποῦ ἐκ τοῦ σκότους, δολερῶς
'Εφορμοῦν, ἵνα ἀμαυρώνουν
Τῆς ἀξιότητος τὸ φῶς,

54

'Αλιτήριοι ἐθνοκτόνοι
Ποῦ ἔχουν ἔργον νὰ διαιροῦν
Μὲ τὰς διχονοίας ποῦ σπείρουν
Τοὺς πολίτας ποῦ ἀπατοῦν,

55

Ἀνθρωπότητος κηλῖδες,
Πληγαὶ εἶναι τῶν ἐθνῶν,
Ποῦ λερόνουν, ταπεινόνουν
Καὶ τὸ ἴδιον τὸ κακόν.

56

Κι' ὁ ἐγωϊσμός, τὸ τέκνον
Προσφιλὲς τοῦ Σατανᾶ,
Μειδιῶν, τὴν ἀδηφάγον
Πρὸς βοήθειάν των γεννᾷ

57

Ἰδιοτέλειαν, παντὸς ἄλλου
Ἁμαρτήματος φωλεάν,
Ποῦ δὲν ἤθελε χορτάσει
Ἂν κατέτρωγε τὸ πᾶν·

58

Ἀποφεύγει ὡς τὴν πανώλην
Ὁποιασδήποτε ἀρετάς,
Φάρμακον ποτὲ δὲν στάζει
Εἰς τῶν ἄλλων τας πληγάς,

59

Δὲν κινεῖται ἂν δὲν γνωρίση
Τ' ὄφελός της φανερὸν
Καὶ ποτὲ χεῖρα βοηθείας
Δὲν ἐκτείνει εἰς τὸν πτωχόν,

60

Τώρα αὐτὴ τὴν οἰκουμένην
Βιαίως καταπολεμεῖ,
Ὅλην τὴν περικυκλόνει
Κ' εἰς τὸ σκότος τὴν κρατεῖ.

61

Πόσους εἶδα οἰκογενειάρχας
Δι' αὐτῆς νὰ λιμοκτονοῦν
Καὶ τριγύρω των νὰ βλέπουν
Ἀθῶα τέκνα νὰ πεινοῦν

62

Καὶ νὰ πίπτουν 'στὰς ἀγκάλας
Τῆς μητρὸς τῆς οἰμοκτῆς
Τῆς ἐπίσης πεινασμένης·
Διὰ φωνῆς ἱκετικῆς,

63

Ἓν νὰ λέγῃ, «μῆτερ, εἶμαι
Τρεῖς ἡμέρας νηστικός!
Εἰς τοὺς πόδας της ἓν ἄλλο
Νὰ θρηνῇ ἀπελπιστικῶς,

64

Ἄλλα ἰσχνὰ καὶ ὠχρὰ μὲ ἱμμάτια
Ῥακώδη ὅλα νὰ σιωποῦν
Καὶ διὰ σέβας τῶν γονέων
Τὰ δάκρυά των νὰ ῥοφοῦν,

65

Κ' ἡ ἀθλία τεταραγμένη
Μὲ τὸ βλέμμα θλιβερὸν
Εἰς τὰ δάκρυα βυθισμένον
Νὰ θεωρῇ τὸν Οὐρανόν.

66

Ὡς ἂν ἔλεγε, δὲν σπείρεις
Παντοῦ ὑπέρπλουτον τροφὴν,
Πῶς τὴν ἄδικον ἀφίνεις
Εἰς τὴν τύχην διανομήν;

67

Κι' οὕτω ὑψόνονται τὰ τόσα
Μυρολόγια τῶν θνητῶν
Θυμιάματα τοῦ ἄλγους
'Στὸν πατέρα τὸν κοινὸν·

68

Διότι αὐτὸς ποῦ ἐδῶ μᾶς στέλλει
Ὁ πανάγαθος πατὴρ,
Ἔσπειρε τὰ πάντα δι'ὅλους
Δι' ὅλους λάμπει ὁ αὐτὸς ἀστὴρ,

69

Ἡ γῆ δι' ὅλους ἐπλουτίσθη
Τὶ θὰ εἰπῇ πλούσιος, πτωχός;
Ἀνισότητας, μὴ ἡ φύσις,
Μὴν ἐπρόσταξ' ὁ Θεός;

70

Ἡ ἰδιοτέλεια τὰς διορίζει
Τοῦ χρυσοῦ ὁ ἐφευρετής,
Ποῦ 'στὸ ἐφεύρημα ἐταράχθη
Ἡ οἰκουμένη παρευθύς,

71

Καὶ τὸν ἔδειξ' ἵνα στρέψῃ
Πᾶσαν τοῦ ἀγαθοῦ πηγὴν
Καὶ τὸν ἄνθρωπον νὰ ὠθήσῃ
Εἰς τοῦ πλάστου τὴν ὀργὴν,

72

Νὰ πωλῆται ἀπὸ ἕνα σ' ἄλλον
Ἡ ἀνθρωπότης ἡ ἐλεεινὴ,
Ὁ ἀὴρ ποῦ πνέομεν νὰ μετρῆται,
Καὶ ἡ γῆ ποῦ ὁ καθεὶς πατεῖ·

73

Ὁ χρυσὸς τὸ πᾶν ν' ἁρπάζῃ
Κι' ὅπου οἱ ἐξευτελισμοὶ
Ἡ χαμέρπεια καὶ ἡ δολιότης
Ἐκεῖ τρέχει νὰ σπαρῇ.

74

Ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι πῶς ἕρπουν
Ταπεινοὶ νὰ προσκυνοῦν
Μὲ ἱερόσυλον λατρείαν
Τὸ μοσχάριον τὸ χρυσοῦν,

75

Πληκτιζόμενοι ποῖος πρῶτος
Νὰ εὑρεθῇ προσκυνητὴς,
Καὶ νὰ ὑπερτερήσῃ πάντας·
Ὁ ἐπιστήμων, ὁ ἀμαθὴς,

76

Ὁ εὐπατρίδης, ὁ χυδαῖος,
Ὁ ἡγεμὼν, ὁ χωρικὸς,
Ὅλοι πίπτουν θαμβωμένοι
Ἔμπροσθεν γονυκλιτῶς

77

Ἐστὸν Σατανικὸν τὸν Ἥλιον
Ὅστις σπινθηροβολεῖ
Μὲ τὸ φῶς ὅπερ ὁ Ἅδης
Εἰς τὴν λύσσαν του κινεῖ,

78

Καὶ ὡς ἡ τρέλα νὰ ὑπερέχῃ
Τὴν ψυχὴν τοῦ καθενὸς
Δὲν ὑπάρχει πανουργία,
Ψεῦδος, ἐξουδενισμὸς,

79

Οὔτε ὑπερβολὴ καμμία
Νὰ μὴ μεταχειρισθοῦν
Ὅλοι, ὅλοι διὰ ν' ἁρπάξουν
Αὐτὸ ποῦ πολυποθοῦν,

80

Μίαν ἀκτῖνα τοῦ τοσούτῳ
Πανδαμάτορος χρυσοῦ
Ποῦ τὸν κόσμον ἀνατρέπων,
Εἶναι ἡ ἀρχὴ παντὸς διωγμοῦ,

81

Καὶ μᾶς δίδει ἔσχατον δῶρον
Τὴν πτωχείαν τὴν ποταπὴν,
Μ' ὅλην της τὴν συνοδείαν,
Ληστείας, φόνους, ἁρπαγὴν,

82

'Αθεράπευτον 'στὸν κόσμον
'Αποτέλεσμα πικρὸν,
Εἰδεχθὲς τῆς ἀνθρωπίνης
'Ανισότητος κακόν.

83

Βλέπε πόσαι πανουργίαι
Τὴν γῆν ὅλην μαστιγοῦν,
Βλέπε ἡ κόλασις ποίας στέλλει
'Εριννύας νὰ μᾶς λυποῦν,

84

Πῶς ἐπάνω μας ἁπλώνουν
Τὰ νυκτερινὰ πτερὰ,
Καὶ διαχύνουν πανταχόθεν
Ἀπερίγραπτα δεινὰ,

85

Καὶ μὲ ἀποτρόπαια μέσα
Πᾶν Ἱερὸν κατανικοῦν,
Γονεῖς, τέκνα, ἀδέλφια, φίλους
Ἐρεθίζουν καὶ διασποῦν,

86

Καὶ διὰ τοῦτο ἔνθεν κἀκεῖθεν
Ὅλοι φέρονται ὡς τρελοὶ
Ὡς θηρία ποῦ πεινασμένα
Ἕλκει τοῦ αἵματος ἡ ὀσμή.

87

Βλέπε, βλέπε μὲ ποίαν δίψαν
Ὁ εἷς τὸν ἕτερον κτυπᾷ,
Πῶς σπαράττονται τὰ κράτη
Ἓν μὲ ἄλλο, καὶ εἰς αὐτὰ

88

Πῶς ὁρμῶσιν ἄλλα κράτη,
Κι' ἄλλα εἰσέτι ἀκολουθοῦν
Κ' εἰς τὰ ἐρείπιά των ἐπάνω
Κ' εἰς τὴν κόνιν των πατοῦν

89

Ἡ ἀνθρωποκτονία, τὸ μῖσος,
Ἡ διχόνοια, ἡ ἀποστροφή,
Καὶ θριαμβεύουσα βιαίως
Διέρχεται ἡ καταστροφή.

90

Οὕτω μαίνεται ἕως τὸν τάφον
Παντοῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ οἰκτρὸς,
Ἰδοὺ ἡ κοινωνία μας ὅλη
Ἰδοὺ ὁ ἐξευγενισμός.

91

Κ' ἐγὼ ἐγεύθην κατὰ πρῶτον
Ὅλα τὰ ἄθλια κοσμικὰ
Ἀγνοῶν ποῖα κρύπτει ὁ κόσμος
Δηλητήρια εἰς τὰ γλυκά,

92

Ἠδυνάμην ν' ἀποφύγω
Ἐρημίτης ἁπλοϊκὸς,
Ποῦ ἀπὸ μίαν ἄσπλαχνον τύχην
Νικημένος, καὶ σκληρῶς

93

Εἰς τὴν κοινωνίαν ῥιμμένος
Ἐτὴν αἰώνιον ταραχὴν,
Βράχοι μελανῶν κυμάτων
Μὲ βίαν ἀπειλητικὴν

94

Ἐφορμίζοντες ἀγρίως
Μὲ περιέπλεξαν παντοῦ,
Μ' ἔσυραν 'στὰς καταιγίδας
Τοῦ ἀνθρωπίνου Ὠκεανοῦ·

95

Πότε μ' ὕψωναν 'στὰ νέφη,
Φουσκωμένα, καὶ ἀκαρεῖ
Μ' ἔχωναν εἰς τὰς ἀβύσσους
Ἄφωνον ἡμιθανῆ·

96

Ἄλλοτε κατωργισμένα
Μὲ κατέῤῥιπτον γυμνὸν
Εἰς ζωφώδη ἐρημονήσιον
Ἢ εἰς ὀλέθριον αἰγιαλόν·

97

Μ' ὤθη ἄλλοτε τραχέως
Ἡ ταχύτης τῆς ῥοῆς,
Καὶ μ' ἐσύντριβε λυσσώδης
'Στοὺς σκοπέλους τῆς ὀργῆς,

98

Τῆς κατασκοπείας, τοῦ ψεύδους,
Κι' ὅλων τῶν παραφορῶν,
Καὶ κυκλοτερὴς δρομαίως
Μ' ἐβασάνισε τυφών·

99

Τὰς δυνάμεις μου ἥνωνα ὅλας
Τότε διὰ νὰ βοηθηθῶ,
Ἔκθυμος ἠγωνιζόμην
Νὰ εὕρω πόθεν νὰ σωθῶ,

100

Ἀλλὰ εἰς μάτην, μυρία πάθη
Μὲ προσέβαλον φρικτὰ,
Καὶ τοὺς κεραυνοὺς τοὺ ᾅδου
Μ' ἔῤῥιπτ' ἡ καταλαλιὰ,

101

Καὶ δὲν ἔπαυσεν ἕως τώρα
Ἐν τῷ μέσῳ χλευασμῶν,
Ψευδῶν, καὶ φοβερισμάτων,
Μίσεων, καὶ καταφορῶν.

102

Οὕτω εὑρίσκομαι ἐδῶ μέσα
Ὡς αὐτὸς ὁ δυστυχὴς
Ὅν ἡ θύελλα 'στὰς ἐρήμους
Ἀπαντᾷ τῆς Ἀφρικῆς,

103

Ποῦ ὡς τὸν Οὐρανὸν ὑψόνει
Καὶ ῥίπτει ἄπειρα πυκνὰ
Νέφη ἄμμου πανταχόθεν
Κατ' ἐκείνου ὁρμητικὰ,

104

Κι' ὅλον τὸν περικυκλόνει,
Τοῦ ἀφαιρεῖ ὅρασιν, πνοὴν,
Τὸν κρημνίζει, τὸν βυθίζει
Ἐστὴν τῆς ἄμμου συῤῥοὴν·

105

Ἂν πασχίσῃ αὐτὸς νὰ ἐκβάλῃ
Ἀπ' ἐκεῖ τὴν κεφαλὴν,
Ἄλλοι ἄνεμοι, ἄλλα νέφη,
Μὲ ἄλλας ἄμμους καὶ μὲ ὁρμὴν

106

Νέαν, ἐπάνω του μὲ τόσην
Μανίαν πίπτουν καὶ θυμὸν,
Ποῦ ἀνιλεῶς τὸν ἐνταφιάζουν
Εἰς τὰς ἄμμους ζωντανόν.

107

Κ' ἐγὼ ἐπίσης βυθισμένος
Πλησίον εἶμαι νὰ χαθῶ,
Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς μὲ σὲ προβαίνει
Διὰ νὰ παρηγορηθῶ·

108

Ἀπὸ τὸ πυκνὸν ὅπου εἶμαι
Σκότος τόσον ζοφερὸν,
Σὲ ὦ καλύβη, βλέπει ὁ νοῦς μου
Ὡς ἀστέρα φαεινὸν,

109

Καὶ σὲ βλέπει κοσμημένην
Μ' ὅσους ᾀείποτε καρποὺς
Εἶχέ σοι χαρίσει ἡ φύσις
Ὑλικοὺς καὶ ἰδανικοὺς,

110

Ἡσυχίαν, ὑγείαν, εἰρήνην,
Δάση εὐχάριστα, ἀειθαλῆ
Δένδρα κι' ἄνθη, μ' εὐφροσύνην,
Μοναυλίαν ἥτις καλεῖ

111

Τῶν παθῶν τὴν ἠρεμίαν,
Ἕνα ὁρίζοντα στιλπνόν·
Ποῖος Παράδεισος προβαίνει
Οὕτως ἀκτινοβολῶν;

112

Πότε πότε νὰ καθήσω
Εἰς αὐτὰ τὰ ὀρεκτικὰ
Μέρη, νὰ θεωρήσω πάλιν
Τὰς πεδιάδας, τὰ βουνά;

113

Νὰ ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα
Ποῦ εὐωδιάζει, τὸ νερὸν
Νὰ γευθῶ ποῦ μορμυρίζει
Εἰς λιμῶνα χλοερόν;

114

Εἴθε γρήγορα νὰ φθάσῃ
Ἡ στιγμὴ ποῦ ἐπιθυμῶ,
Καὶ τὰς πρώτας μου ἐντυπώσεις
Εἰς σὲ πάλιν νὰ χαρῶ.

115

Εἴθε νὰ αἰσθανθῶ τὴν μνείαν
Τοῦ θανάτου ὑποφερτὴν,
Εἴθε βάλσαμον ὁ χρόνος
Νά μοὶ θέσῃ εἰς τὴν πληγήν·

116

Ἀλλὰ μὲ τὸν ἔρωτά μου
Ἀδιακὸπως θὰ ὁμιλῶ
Μὲ τοὺς τόπους ὅσους εἶδαν
Τὴν χαράν μου θὰ θρηνῶ·

117

Κι' ὅταν σήμαντρον 'στὴν δείλην
Διὰ τοὺς χριστιανοὺς λαλῇ
Τὸν θεὸν νὰ εὐχαριστήσουν
Διὰ τὰ πάντα ὅσα δωρεῖ,

118

Σιωπηλὸς, μεμονωμένος
Μελανόστολος ἐγὼ,
Εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο
Κοιμητήριον θὰ προβῶ,

119

Ὅπου εἶναι ἐνταφιασμένη
Τῶν ἐλπίδων μου ἡ ζωὴ,
Ὅπου ὁμοῦ μὲ τὸ εἴδωλόν μου
Ἡ ψυχή μου εἶχε ταφῆ·

120

Νὰ φιλῶ θερμῶς τὴν πλᾶκα
Ποῦ αὐτὸν κλείει τὸν θησαυρὸν,
Τῆς ἀγάπης μου τὸν πρῶτον
Καὶ τὸν τελευταῖον παλμὸν,

121

Καὶ τὰ ἄνθη νὰ τῇ ῥίπτω
Τῶν θερμῶν μου προσευχῶν
Καὶ μυρίων νὰ τῇ προσφέρω
Δακρύων φόρον τρυφερὸν·

122

Νὰ καλῶ θερμῶς τὴν ὥραν
Ποῦ ἡ ψυχή μου ἀναζητεῖ,
'Στὴν ὁποίαν θὰ μᾶς ἑνώσῃ
Τοῦ κοινοῦ πατρὸς ἡ εὐχὴ,

123

Καὶ νὰ δέωμαι ἀκαταπαύστως
Τὸν θεάνθρωπον Χριστὸν
'Στὴν καρδίαν πάντων νὰ ἐμπνεύσῃ
Ἄσβεστον χριστιανισμόν·

124

'Στὴν καρδίαν καὶ οὐχὶ 'στὰ χείλη
Διὰ νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ,
Ὅπου εἶναι προώρισμένη
Τῶν θνητῶν ἡ ἀποστολή.

125

Ἂν αὐτὸ ἄξιος δὲν εἶμαι
Νὰ προφθάσω διὰ νὰ ἰδῶ,
Εἴθε εἰς σὲ κἂν νὰ ἐπιστρέψω
Καὶ νὰ μὴ σὲ χωρισθῶ

126

Πλέον, ναὶ πλέον, ὢ τερπνοτάτη
Παλαιά μου διαμονή,
Ὦ τῆς πρώτης μου ἡλικίας
Οἰκουμένη μυστική,

127

Τῶν πτωχῶν μου προπατόρων
Καταφύγιον ταπεινόν!
Ὦ τῆς μοίρας μου εἰς τὰς φάσεις
Πόσον ἐπιθυμητόν!

128

Κ' εἴθε εἰς σὲ 'ποῦ τὴν πρωΐαν
Ηὗρα τόσον εὐτυχῆ,
Ἡ ζωή μου ὁμοίως μ' ἑσπέραν
Ἥσυχον ν' ἀναπαυθῇ.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

				ἀντὶ		γράφεται
Σελὶς	7	Στίχος	4	διογμὸς	—	διωγμὸς
»	12	»	18	αἰσθάνωμαι	—	αἰσθάνομαι
»	20	»	17	δώσεις	—	δώσῃς
»	28	»	14	εἴναι	—	ἦναι
»	37	»	13	Περιορίζετε	—	Περιορίζεται
»	37	»	16	ἡμιθανέως	—	ἡμιθανοῦς
»	39	»	3	Παρεστάνετο	—	Παριστάνετο
»	44	»	2	ἔκτασιν	—	ἔκστασιν
»	47	»	4	Τις	—	Τίς
»	49	»	12	συντροφήν	—	συστροφήν
»	50	»	9	Ποῖους	—	Ποῖος
»	51	»	17	ἂν θὰ	—	ὅπως
»	52	»	2	Ὁ θεῖος ἅγιασε	—	Θεῖος ἡγίασε
»	53	»	5	πόσου	—	νόσου
»	53	»	18	στρχασμὸς	—	στοχασμὸς
»	54	»	5	θλημμένος	—	θλιμμένος
»	54	»	11	Βαθεία	—	Βαθεῖα
»	55	»	16	Συντροφὰς	—	Συστροφὰς
»	64	»	15	ὄφεος	—	ὄφεως

Ὁ ἐκδότης δωρεὰν τῇ Ἑλληνικῇ Νεολαίᾳ.

THE LIBRARY OF CONGRESS

